

Rant kavgası neticelendi!
Hezimet de zafer de
bizim değil!

Sayfa: 6

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Nisan 2024 / Sayı: 175

Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa Oyak Renault, Gebze Smart Solar, Tuzla HT Solar ve Chen Solar, İstanbul Ejot Tezmac ve Xiaomi-Salcomp fabrikalarından, Yalova Tersan tersanesinden, Gebze'den metal ve kafe, Manisa'dan metal işçilerinden haberler

Sayfa: 2-4

HAYDİ 1 MAYIS'A!

Düzen siyasetinin haritasını değil, sınıf mücadelesi meydanlarını kızıl gelincik tarlasına çevirelim!

31 Mart yerel seçimlerinden hezimetle çıkan Erdoğan ilk konuşmasında "milletin sandıkta verdiği mesajları tartarak gerekli adımları mutlaka atacağız" dedi. Sonra da hâlihazırda emekçi halka kemer sıkırmakta olan ekonomik programı uygulamaya devam edeceğini "popülist adımlardan uzak durduk, ekonomi programımızın olumlu sonuçlarını görmeye devam edeceğiz" sözleriyle açıkladı. Peşinden kemer sıkma programını yürütmek için emperyalizmin siparişi ile atanan Mehmet Şimşek (İngiliz Mehmet) ve aynı doğrultuda Cumhurbaşkanı Yardımcılığı'na getirilen Cevdet Yılmaz "durmak yok kemer sıkırmaya devam" manasına gelen "enflasyonla mücadeleden taviz verilmeyecek" diye açıklamalar yaptı. Patron örgütleri TİSK, TÜSİAD, MÜSİAD hepsi neredeyse kelimesi kelimesine aynı açıklamaları yaptılar. Hepsinin dilinde aynı terane: "Dört yıllık seçimsiz dönemde ekonomiye odaklanalım!"

Oysa Erdoğan'a sandıkta hezimetini yaşatan işçinin, emekçinin özellikle de emeklilerin mesajı başkaydı! İster muhalefet partilerine oy versin ister sandığa gitmeyerek ya da geçersiz oy atarak tepkisini göstermiş olsun emekçi halkın mesajı, "devam" değil "dur" olmuştur! Halk, emekliye vermediğini faize veren, kıdem tazminatı hakkına göz diken, esnek çalışma adı altında dizginsiz sömürüyü dayatan, sosyal sigorta sisteminin tasfiyesine yönelen İngiliz Mehmet'in Orta Vadeli

Program'ına "dur" demiştir! "İsrail'le kanlı ticareti durdur" demiştir! Ama Erdoğan bu mesajı değil, patronların mesajını almakta ve o mesajın gereği olan adımları atmaktadır. Özgür Özel'in seçim gecesi anlattığı Süleyman Seba'nın centilmenlik rüzgârının mesajı da budur: Sermayenin ve emperyalizmin programını uyguladığın sürece seni sıkıştırmayacağız.

Emekçi halk olarak kendi göbeğimizi kendimiz kesmek zorundayız. "Dört yıllık seçimsiz bir dönem" adı altında iktidara sermayenin ve emperyalizmin işlerini yürütmesi için bir konforlu ortam yaratmak yerine tam tersine iktidarın ensesinde boza pişirmeliyiz. Fabrikamızda, işyerimizde, mahallemizde örgütlenmeliyiz. Dün hangi partiye oy vermiş olursa olsun bugün ekme kavgasında yan yana olduğumuz sınıf kardeşlerimizle omuz omuza vermeliyiz! Aynı gayri yok! İşimize, aşımıza, haklarımıza örgütlü mücadeleyle sahip çıkmalıyız!

Seçim gecesinin karşılıklı centilmenlik gösterilerine kimse aldanmasın. Düzen siyasetinin kayııkçı kavgası elbet yine kızışacak. Bizi ayırmak ve birbirimize düşürmek için bildikleri yöntemleri kullanacaklar. İrkçılığı, mezhepçiliği, ayrımcılığı devreye sokacaklar. Herkesin birbirini teröristlikle suçladığı yalan rüzgârı senaryoları yine yayına sokulacak. Enflasyonla mücadele adı altında ekmeğimize çöküp haklarımıza saldırdıkları gibi, emekçi halkı bölmek ve birbirine düşman etmek için

yaptıkları operasyonlara da "terörle mücadele" adını takacaklar. Yedi düvele karşı savaşıyoruz edebiyatı yapacaklar. Geçsinler bunları! Merkez Bankasını 65 milyar dolar eksiye düşürüp ülkeyi 70 sente muhtaç ettiler. Onlar için parayı veren düdüğü çalar. Bu halde onlar emperyalizme karşı operasyon yapmaz, emperyalizm adına operasyon yapar!

Biz bu filmi defalarca gördük! Hep seçimlerden önce yaparlardı, şimdi randevuyu seçim sonrasında verdiler. Çünkü kıdem tazminatı gibi, emeklilik hakkı gibi işçi sınıfının kırmızı çizgilerine saldıracaklar, bıçak kemiğe dayandığı halde kemiği de kırarak bir ekonomik saldırı programı uygulayacaklar ve karşılarında Türkiyle Kürdüyle el ele, omuz omuza vermiş, aynı gayri demeden iş, aş, hürriyet için birleşmiş emekçi halkın buna izin vermeyeceğini gayet iyi biliyorlar.

Kendi göbeğimizi kendimiz keseceksek, kendi hikayemizi de kendimiz yazacağız. Bu hikâyenin ana fikri işçilerin birliği ve halkların kardeşliği olacak! Sorunlarımızın çözümü için bize yıllar sonrasına verilmiş bir genel seçim randevusunu beklemeyeceğiz. Bugün, şimdi, örgütlenerek ve mücadele ederek işimize ve aşımıza sahip çıkacağız. Düzen siyasetinin iller haritasını kırmızıya boyayarak değil, sınıf mücadelesi meydanlarını kızıl gelincik tarlasına çevirerek hürriyeti kazanacağız! İşçi sınıfının uluslararası birlik ve mücadele günü 1 Mayıs'la başlayacağız!

Gebze Smart Solar'dan bir işçi

31 Mart düzen siyasetinin, 1 Mayıs işçi sınıfının bayramıdır

Merhaba dostlar. Ben Gebze'de çalışan bir metal işçisiyim. Dostlar ben bu yazıyı seçimlerden önce yazdığım için hangi parti, hangi aday veya kim nereyi kazandı, nereyi kaybetti bilemiyorum. Ancak bildiğimden emin olduğum tek şey kazanan düzen siyaseti. Kazanan devletin 2024 yılı bütçesinden seçim yardımı diye 6 milyar 682 milyon lirayı kasalarına koyan düzen partileri. Bu para ile örneğin deprem bölgesindeki 150 bin ailenin evleri yapılabilir, emekçi halktan sömürülenler yine emekçi halka verilebilirdi ama düzen siyaseti buna izin vermiyor. Yaklaşan İstanbul depremi var, bunun için önlem alınabilirdi, yine düzen siyaseti buna izin vermiyor. Bu böyle yapılabilir, edilebilir diye örnekler uzar gider. Cumhurbaşkanlığı seçimi de vardı aylar önce o zaman da bu seçim son seçim, bu seçim son viraj dediler. Seçimden sonra sözde bizi kurtaracak olanların perde arkasında kirli iş birlikleri, yazılı anlaşmaları ortaya çıktı. "Mehmet Şimşek'e karışma da işini yap. Orta Vadeli Program bir fırsattır." diyen muhalefetteki Kılıçdaroğlu, iktidar ile kanlı bıçaklıyken söz konusu sermayenin çıkarları olunca nasıl da birlik oluyordular. Seçimden bir gün sonra zam yağmurlarını gördük. Şimdi bir seçim daha ve bu sefer istibdad işçi sınıfına saldırmak için elinden geleni ardına koymayacaktır, muhalefetin övdüğü OVP ile saldıracaktır, işsizlik artacak kıdem tazminatımıza dahi saldırılar olacaktır, krizin faturası patronlara değil işçi sınıfına kesilecektir... Seçimin ardından gelen saldırılara karşı işçi sınıfı olarak örgütlü bir şekilde karşılık vermeliyiz, kendi göbek bağımızı kendimiz kesmeliyiz, düzen siyasetinden medet ummamalıyız. 1 Mayıs alanlarında örgütlü gücümüzü istibdada, düzen partilerine göstermeliyiz. İşçi bayramında işçilerin gücünü, işçilerin coşkusunu göstermeliyiz. Biz onlardan değil onlar bizden korkmalı. Kazanan düzen siyaseti değil kazanan biz olalım. Örgütlü mücadele edersek,

birlik olursak işçi sınıfı olarak kazanım elde ediyoruz; grev iradesi ile MESS dize geldi, istibdadın grev yasağına rağmen fiili grevler ile geçen yıllarda Bekaert ve Schneider işçisi kazanım elde etti. İşçi sınıfı olarak bu düzeni yıkmaktan başka, örgütlenmekten başka bir çaremiz yok, düzen siyasetinin hevesini kursağında bırakmaktan başka çaremiz yok dostlar! 1 Mayıs alanlarını her zamankinden daha çok doldurmalıyız, örgütlülüğümüzü daha çok arttırmalıyız, sınıf siyasetini, sınıf mücadelesini yükseltmeliyiz dostlar! Şimdiden işçi ve emekçi bayramımızı kutlalım. 1 Mayıs alanlarında görüşmek üzere.

Merhaba dostlar ve yoldaşlar. Sizin bu satırları okurken yerel seçimleri çoktan geride bırakmış olacağız. Seçimler vesilesiyle süregiden rant kavgasında taraflar kozlarını paylaşmış ve kayıçlı kavgasının yerel seçim ayağı kapanmış olacak. Bunun anlamı patronların kazanılmış haklarına saldırması için önünde hiçbir engelin kalmaması demek. İşçiler ve emekçiler olarak bu sürece hazırlıklı olmalıyız. Esnek çalıştırma, sigorta sisteminin ortadan kaldırılması, kıdem tazminatının gaspı gibi hedefler süslü cümlelerin arkasına gizlenerek burjuva medyasında dolaştırıldığı anda sendikalarımızı harekete geçirecek bir seferberliğin içine girmeliyiz. Tüm bu saldırı planlarına karşı hazırlıklı olabilmek ancak örgütlülüğümüzü arttırarak mümkün olabilir. Seçimler gelip geçer ve hiçbir seçimde memleketin makûs talihi bir parmak

Tuzla HT Solar'dan bir işçi

31 Mart'tan 1 Mayıs'a

şaklatmasıyla değişmez. İşçi sınıfının kurtuluşuna vesile olacak değişim günbegün mücadele etmekten, binbir zorluğa karşı göğüs germekten geçer ve sandığa atılacak bir oydan çok daha fazlasını gerektirir. Hem sendikal hem de siyasal açıdan örgütlenme seferberliği bizim parolamız olmalıdır. 31 Mart'tan sonra işçi sınıfının asıl durağı 1 Mayıs olacaktır. O gün gelip çatığında, 1 Mayıs meydanlarında hiçbir seçim mitinginde görülemeyecek kadar kalabalık olabilmek, patronlara ve onların istibdadına karşı verebileceğimiz en güzel cevap olacaktır. İş, aş ve hürriyet taleplerimizi haykırabilmek için 1 Mayıs meydanlarını doldurmalı ve dosta da düşmana da gerçek değişimin kimlerle geleceğini göstermeliyiz.

Merhaba dostlar ve yoldaşlar. Sizin bu satırları okurken yerel seçimleri çoktan geride bırakmış olacağız. Seçimler vesilesiyle süregiden rant kavgasında taraflar kozlarını paylaşmış ve kayıçlı kavgasının yerel seçim ayağı kapanmış olacak. Bunun anlamı patronların kazanılmış haklarına saldırması için önünde hiçbir engelin kalmaması demek. İşçiler ve emekçiler olarak bu sürece hazırlıklı olmalıyız. Esnek çalıştırma, sigorta sisteminin ortadan kaldırılması, kıdem tazminatının gaspı gibi hedefler süslü cümlelerin arkasına gizlenerek burjuva medyasında dolaştırıldığı anda sendikalarımızı harekete geçirecek bir seferberliğin içine girmeliyiz. Tüm bu saldırı planlarına karşı hazırlıklı olabilmek ancak örgütlülüğümüzü arttırarak mümkün olabilir. Seçimler gelip geçer ve hiçbir seçimde memleketin makûs talihi bir parmak

Manisa'dan metal işçisi bir kadın

Grev bizim en güvenli seçimimiz olacak!

Yoldaşlar, işçi, emekçi kardeşler, Manisa OSB'den herkese selamlar. Fabrikamızda geçen sayılarda da burada yazdığım gibi sözleşme süreci devam ediyor. Arabulucu süreci sona erdi ve artık grev sürecine girdik. Henüz grev tarihi ilân edilmedi. Geçen sözleşmelere kıyasla bu sene fabrika içindeki örgütlülük daha kuvvetli. Patron istediğimiz ücret zammını, aylık enflasyon farkını vermeye yanaşmadığı için fazla mesaiye kalınmayacak. Bu sene daha kararlı olmamızın sebebi şüphesiz ki enflasyon ve pahalılık altında geçen senelere göre çok daha fazla eziliyor olmamız. Biz enflasyon altında ezildikçe ve geçim sıkıntısında boğuldukça patron milyar dolarlık makinelerle fabrikayı büyüttü, üretimi

üç-dörde katladı. Bunca üretim ve kâr ortadayken istediklerimizi vermeye yanaşmıyor, üstüne sözleşme masasında fabrikayı kapatmakla tehdit ediyor. Bunlar dışında fazla mesaiye kalınması için ikna aracı olarak bayramda gelecek olanlara bu zamana kadar hiç görülmemiş, duyulmamış mesai ücretleri teklif ediliyor. TİS görüşmelerinde istediğimiz zam oranını verirse batacağını söyleyen patronumuz, nasıl oluyorsa fazla mesaiye kalalım diye bu zamana kadar vermediği ücretleri teklif edebiliyor. Artık açıkça aklımızla alay eder hâle geldiler ama ucuz numaralar artık bir işe yaramıyor. Patronların bize istediklerimizi vermemek için yaptıkları blöflere, ağılayıp sızlanmalarına, kurnazlıklarına artık karnımız tok. Patronların

kaybedeceği servetleri var, bizim kaybedecek hiçbir şeyimiz yok. Dirayetli durup, bütün ayrı gayrı noktalarımızı bir kenara bırakıp ekmeğimiz ve haklarımız için tek yumruk olmak zorundayız. Yerel seçim gündemi geçti ve biz işçiler, emekçiler yine kendi gündemimizle başbaşa kaldık. Pazar günü seçim oldu, pazartesi sabahına uyanığımızda bizler için hiçbir şey değişmedi. Fakat bizim hayatımızı değiştirecek, kaderimizi ellerimize gerçekten alacak bir seçim hakkımız daha var: bizler seçimimizi grevden yana yaparak, patronun bize layık gördüğü ücreti kabul etmeyeceğiz. Üretimden gelen gücümüzle, kimseye değil kendimize güvenerek, birbirimize inanarak kendi hayatımızla ilgili kararı biz almış olacağız!

Bursa OYAK Renault'tan bir işçi

Emeklilerin sorunu tüm işçi sınıfının sorunudur!

OYAK Renault'ta ekonomik kriz ve tedarik sorunu nedeniyle üretim sayısının saatte 62'den 55'e düşürülmesi kararı alındı. Bu nedenle üretimde duruşlar uzun bir süre devam edecek. Fabrikada 1 Nisan -15 Nisan tarihleri arasında üretim olmayacak. İki haftalık duruşun bir haftasının yıllık izinden kesileceği açıklandı. Üretim sayısının düşmesinden dolayı bazı postalar da iki kişilik işi, tek kişiye düşürmeye başladılar. İş yükü her geçen gün artıyor. Boşta kalanlar diğer bölümlere gönderiliyor. Fabrika yönetiminin işten çıkışları açacağı konuşuluyor. İş yükünden dolayı çıkmak isteyen birçok kişi

var. Yönetimin asıl amacı EYT'li olanları işten çıkarmak. EYT'li olanlar işten çıkarsa aldığı maaşla geçinemeyeceğini bildiği için birçoğu işten çıkmak istemiyor. Türk Metal sendika yönetimi ne iş yükü ile ilgili ne de EYT'lilerin durumu ile ilgili hiç bir şeye karışmıyor. Emekliler insanca yaşamayı hak ediyor. Emeklinin hakkını savunmak ise sadece emeklilerin değil tüm işçi sınıfının ve emekçi halkın görevi. Hükümet de suçun EYT'lilere yüklenmesinden memnun. İşçi sınıfı için ise emeklilik hakları insanca yaşamın en önemli ölçütüdür. Emeklilerin sorunu tüm işçi sınıfının sorunudur.

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Onurlu yaşamak örgütlü olmayı gerektirir. Yaşasın 1 Mayıs!

Merhaba arkadaşlar, ben Chen Solar'da çalışan bir işçiyim. Fabrikamız hat sistemi ile çalışıyor. Vardiya başlama saatimiz gelmeden birkaç dakika önce istasyonlara geçiyoruz ve işe başlıyoruz. Molalarda giyeceğimiz ceketimizi veya montumuzu da yakınımızda bir yerde tutmamız gerekiyor. Ceketimizi istasyonun yakınında bir yere koyunca müdürlerle tartışma yaşıyoruz. Normalde üretim alanında ceketlerimizi koyabileceğimiz dolaplarımızın olması gerekiyor. Uzun bir süre bu dolapların üretime yerleştirilmesi için çabalamıştık ve sonunda üretime giysi dolapları koydurmuştuk. Fakat yönetim üretimin yapıldığı katı değiştirdi ve üretimi fabrikanın alt katına aldı. Dolap sorunu da tekrar yaşanmaya başladı. Bugün büyük patron olarak bilinen, fabrikanın

ortaklarından biri üretimi gezmeye geldi. Bir arkadaşımızın montunu hatta yakın bir yerde açıkta görmüş. Montu bir kolunun altına almış, yerde süründüre süründüre gezdiriyordu. İlk önce kendi montu olduğunu düşündük ama aradan birkaç dakika geçmeden öğrendik ki bir arkadaşımızın montuymuş. Hızlı bir şekilde ne yapacağımızı düşündük. Eylem şeklimize karar verdikten sonra bunu şubeye danıştık ve 1 saat işi durdurduk. Biz eyleme başlamadan önce patron çıkmış gitmiş. Genel müdür, eylem fikrini duyunca ne yapacağımızı şaşırды. Patron bize kızdı, hıncını sizden çıkarmış, lütfen alttan alın gibi cümleler kurdu. Patron, mevkileri ne olursa olsun örgütsüz beyaz yakalara böyle davranabilirdi, fakat örgütlü işçilere karşı bunu yaparsa karşılığı olacağını gös-

termeye kararlıydık. Eylemimizi gerçekleştirdik ve onurlu bir iş hayatı için de örgütlülüğün elzem olduğunu gösterdik.

İki gün sonra seçim olacak, nelerin hangi zengine peşkeş çekileceği belirlenmiş olacak. Düzen partileri için bir oydan fazlası olmayan her bir işçi unutulacak. Ama fabrikasında, komşu fabrikanın grev çadırında, kent meydanlarında patronlara karşı mücadelesi devam edecek ve yanında sadece sınıf siyaseti yapan partiler olacak. Ne kadar örgütlü olursak mücadelede o kadar güçlü olacağız. Önümüz 1 Mayıs. Gelin 1 Mayıs'ta örgütlü gücümüzü sermayedar sınıfa gösterelim. Yaşasın 1 Mayıs! Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz!

Gebze'den metal işçisi bir kadın

Sarı sendikalar bürokratların başına yıkılacak!

Merhaba yoldaşlar. Çalıştığım fabrikada toplu sözleşme sürecine gireli bir ay oldu. Buna rağmen bizlere ne taslak ne de ilk görüşme tarihinden haber verdiler. Onun yerine iki aydır birer ikişer arkadaşlarımızın işten çıkarılmasına şahitlik ediyoruz. Sıra her an bize gelebilir. Hepimiz diken üstünde bekliyoruz. 240 kadar kişiydik, şimdilerde 200 kişi yokuz. İşten çıkarmaların devam edeceği tahmin ediliyor. Yalnızca kıdem tazminatı veriyorlar, ihbar vermiyorlar. Kıdem de taksitle ya da Mayıs sonrası veriyorlar. İşten çıkarmak istedikleri bir arkadaşımız ihbarının verilmeyeceğini öğrenince itiraz etti, ona da o zaman seni tazminatsız çıkarırız demişler. Davalık oldular. Sendikadan da hiç ses yok. Temsilciler sessiz kalmamızı, tepki vermememizi öneriyor. Kendi ayağımıza sıkmanın dediler bize. Yani tek emin olduğumuz şey tüm bu süreci yönetim ve sendika iş birliği ile yürütüyor. Kalanlar olarak ba-

zen sinirlerimize hakim olamıyor tepkili konuşuyoruz, bazen susuyor bekliyoruz. Bu süreç siparişlerin azalması ile başladı. İşler açılana kadar böyle gidecek diyorlar. Kimisi de taktik yapıyorlar, bayramdan sonra işler açılır, bu kadar işçi kıyımı olursa sendika ile pazarlık dönmüştür, sözleşme uzamaz diyor. Bekleyip göreceğiz artık. Bizi yıllık izinlerimizi zorla kullanarak iki haftalık izne çıkartıyorlar. Yıllık izin kullanmak istemeyen ve bunu sesli şekilde dile getiren iki işçiyi de tazminatsız kovdular. Yoldaşlar maalesef bu saldırıya gere-

ken örgütlü tepkiyi gösteremedik. Ama gün gelir devran döner. Bizler bu yaşadıklarımızı unutmayacağız. Örgütlü şekilde direnç gösterecek güce kavuşana kadar sükunetle, ders çıkararak atlayacağız bugünleri. Umuyorum mücadelemizi başlatacağımız günler yakındır. Sarı sendikaları sendika bürokratlarının başlarına yıkmaktır görevimiz. İş yerlerinde, hayatın her alanında mücadele eden tüm yoldaşlara selam olsun, hepimize kolay gelsin. Yaşasın örgütlü mücadele, yaşasın işçilerin birliği!

İstanbul Xiaomi-Salcomp'dan bir işçi

Yıkılsın patronların saltanatı!

Merhaba işçi emekçi yoldaşlarım. Ben Xiaomi-Salcomp telefon fabrikasından size yazıyorum. Geçtiğimiz ay %68 gibi düşük bir oranda yıllık zam aldık. Bizim işçiler olarak mağdur durumda olduğumuzu tekrar belirtmek istiyorum. Maalesef bu kadar düşük bir zammı, bir dilenciye sadaka verir gibi biz işçilere verdiler. Bu durumdan hiç memnun değiliz. Biz ay sonunu getiremiyoruz, çünkü hayat pahalılığını biz işçi sınıfı yaşıyoruz. Bir işçi pazara markete gidemiyorsa, yıkılsın bu patronların saltanatı, kahrolsun sömürü düzeniniz.

Geçtiğimiz günlerde eski bir operatörümüzün oğlu intihar etmiş. Bu acı durumundan ötürü abla işten çıkmak zorunda kaldı. Çıkarken tazminatını istedi ancak reddedildi. İnsan kaynakları tarafından ufak bir işsizlik maaşı bile kadına verilmedi. Kaç senedir fabrikada çalışmasına ve böyle bir acı yaşamış olmasına rağmen hiçbir hakkı verilmedi. Böyle bir yönetim yerin dibine batsın. Ama biz bütün bunlara karşı daha güçlü, daha iradeli, daha sert olmalıyız. Bizim bizden başka dostumuz yok.

İstanbul Ejot Tezmac'tan bir işçi

Sınıf saldırılarına karşı birleşik işçi cephesi

Merhaba arkadaşlar, ben İstanbul Gaziosmanpaşa'da bulunan Ejot Tezmac fabrikasında çalışmaktayım. 31 Mart yerel seçimleri bu sayı çıktığında bitmiş olacak. Rant kavgasında kaybeden biz işçileriz. Ekonomik krizin sonuçlarını biz işçilere ödetmek için kolları sıvayan iktidar, sırtlarını okşayıp destek veren muhalefetiyle haklarımızı gasp etmek için saldırılarına başlayacak. Ekonomik krizin faturasını biz işçilere ödetmek için bütün düzen partileri iktidarın ekonomik politikalarını destekliyor. Genel seçimler sonrasında ekonomi bakanı Mehmet Şimşek'in gelişini büyük bir mutlulukla

karşılayan sözde muhalefet partileri, yerel seçimlerden sonra Şimşek'in planladığı kemer sıkma politikalarının uygulanmasından da memnun olacaktır. Önümüzdeki süreçte başta kıdem tazminatının gaspı olmak üzere kazanılmış bütün sosyal ve çalışma haklarımıza saldırılar başlayacak. Biz işçiler seçimde kime oy vermiş olursak olalım seçimlerden sonra bu sınıf saldırısına karşı hiçbir ayırım yapmadan birleşik işçi cephesini kurmalı ve düzen siyasetine alternatif işçi sınıfının siyasetini gündeme getirmeliyiz.

Yalova Tersan Tersanesi'nden bir işçi

Tersane patronlarının korkusu bizim örgütlenmemizdir!

Herkese merhaba arkadaşlar, ben Yalova Altınova'da bulunan Tersan Tersanesi'nde çalışıyorum. Sizlere tersanedeki bazı sorunları anlatmak istiyorum. Geçen Şubat ayı tersanelerde ücretlerimize sadaka verir, bizimle dalga geçer gibi %10 ile %30 gibi zamlar yaptılar. Normalde tersane sektörü ağır bir iş kolu olmasına rağmen ücretlerimiz bayağı eridi. Bazı işçi arkadaşlarımız iş bıraktılar bazıları ise devam etmek zorunda kaldı. Zaten bir kriz var. Bu durum tersanede işçiler arasında genel bir memnuniyetsizliğe neden oldu. Tersane patronu bu durumu bildiği için özel güvenlik sayısını artırdı. Özel güvenlik artık sadece kapıda beklemiyor tersane içerisinde geziyor. Hatta gemilere çıkıp milleti kontrol ediyor, fotoğ-

raflar çekiyor, para cezası kesiyorlar işçilere. Bazen sigara molalarında 2-3 işçi yan yana geldiğinde hemen dağıtıyorlar. Bir arada durmasınlar işçiler, örgütlenmesinler, bir isyan çıkarmasınlar diye.

İşte tersane işçisi kardeşlerim, işte patronların cesareti bu kadar. Düşünün artık biz ayrı gayri demeden örgütlenirsek, sendikamızı içeriye sokarsak, bütün haklarımızı

alacağımızdan emin olabilirsiniz. Çünkü patronların en korktuğu şey karşılarında örgütlü bir işçi sınıfı olmasıdır. Bu korku patronlara her şeyi yaptırıyor. İş güvenliği önlemleri alınıns dediğimizde para yok diyen patronlar, özel güvenliğe bizi denetlemesi için bu parayı veriyor. Bizim birliğimiz patronların korktuklarını başına getirecek, işçiler hakkını alacak.

Perfetti Van Melle işçisi baskılara karşı sendikalı toplu sözleşme hakkında vazgeçmiyor!

İstanbul Esenyurt'ta bulunan İtalya ve Hollanda ortaklığındaki Perfetti Van Melle fabrikasının yönetimi, işçilerin Tekgıda-İş sendikasında örgütlenerek 26 Aralık 2023 tarihinde elde ettiği çoğunluk yetki tespitini tanımamış ve işçilere karşı sendika düşmanı baskılara girişmişti. Sendikalaşan işçilere hukuksuz baskılar yapan Perfetti yönetimi, 13 yıldır fabrikada çalışan sendika temsilcisi Ayhan Yaylalı'yı da haksız bir şekilde işten çıkarmıştı. Bunun üzerine işten çıkarılan sendika temsilcisi ve Tekgıda-İş sendikası fabrika önünde eylemlere ve direnişe başlamıştı.

Geçtiğimiz günlerde Tekgıda-İş sendikası, Perfetti patronunu bir kez daha uyararak, işçilerin sendika hakkının tanınması, fabrikadaki işçilere yapılan hukuksuz baskı ve mobbinglerin son bulması ve toplu sözleşme masasına oturulması talepleriyle fabrika önünde basın açıklaması düzenledi. Dünyanın birçok yerinde üretim tesisi olan ve Avrupa'da "en iyi işveren" ödülü alan Perfetti Van Melle yönetiminin, ülkemizdeki işçilerin anayasal hakkını

sakız gibi çiğnemesi ve işçilere fabrika içinde hukuksuz baskılar yapması yetmiyormuş gibi, fabrika önünde yapılacak basın açıklamasını baltalamak için sabah saatlerinde fabrika önüne büyük yük kamyonları park ettirmişti.

Perfetti Van Melle yönetiminin basın açıklamasına yaptığı bu baltalama girişimi sonuçsuz kaldı. Tekgıda-İş sendikasının düzenlediği, Türk-İş'e bağlı sendikaların temsilcilerinin katıldığı eylem, halaylarla ve sloganlarla coşkulu bir şekilde gerçekleştirildi. Eylem sırasında söz alan Tekgıda-İş sendikası yetkilileri, Perfetti patronu

sendika düşmanlığına devam ettikçe fabrika önündeki eylemlerin daha da kuvvetlenerek devam edeceğini ifade etti. Biz de Devrimci İşçi Partisi olarak başından beri destekçisi olduğumuz Perfetti işçisinin haklı mücadelesinin o eylem gününde de yanındaydık. Tüm sınıf kardeşlerimizi Perfetti işçisinin mücadelesine omuz vermeye, Haziran'a ertelenen sendikal yetki itirazı davasının takipçisi olmaya ve haksız şekilde işten çıkarılan sendika temsilcisi Ayhan Yaylalı'nın mücadelesine, Tekgıda-İş sendikasının fabrika önündeki direniş ve eylemlerine destek vermeye çağırıyoruz.

Gebze'den bir kafe işçisi

Seçim: Sınıf siyaseti!

Merhaba yoldaşlar, ben Gebze'de çalışan bir kafe işçisiyim. Yerel seçimlerin sona ermesiyle uzun zamandır sürmekte olan seçim atmosferi sonlandı. Şimdi uzun bir süre seçim yok. Seçim atmosferinin sona ermesi, aslında bize yeni bir fırsat sunuyor. Düzen siyasetinin gölgesinde kalmadan, kendi haklarımızı ve taleplerimizi sınıf siyasetinde çok daha gür bir şekilde duyurmak. Özellikle bu dönem yaşama şartlarının gitgide zorlaştığı, baskıların, saldırıların yoğun-

laştığı bir dönem. O yüzden örgütsüz yakalanmamak bir an evvel örgütlenmek, örgütlüsek doğru taktiklerle bunu korumak en büyük önceliğimiz olacak. Bugün birçok fabrika, işyeri mücadelenin nasıl yürütülmesi gerektiği doğrultusunda bizlere büyük dersler veriyor. Biz de seçimlerimizi, mücadelemizi sınıf siyasetinden yana kullanalım. Hep bir ağızdan 1 Mayıs'ta bunu hep beraber haykıralım.

Sivas'ta direniş rüzgârı: RC Endüstri işçileri kazanacak!

Sivas'ta Ahmetturgazi OSB'de bulunan RC Endüstri Ulaşım Araçları A.Ş. fabrikasında DİSK'e bağlı Nakliyat-İş sendikasında örgütlü işçilerin direnişi sürüyor. Nakliyat-İş sendikasının 1 Mart'ta çoğunluğu sağlayıp bakanlığa yetki başvurusunda bulunmasının ardından, sendikal örgütlenmeyi kırmak isteyen RC Endüstri patronu, 4 Mart'ta sendikal yetkiye itiraz ederek altı işçiyi işten çıkarttı. Sendika düşmanı patron, öncü işçileri işten atarak bu örgütlenmeyi dağıtacağını düşünse de işçilerden beşi 25 gündür fabrika önünde direnişine devam ediyor.

RC Endüstri'nin Sakarya Hendek ve Sivas'taki iki fabrikasında yaklaşık 450 işçi yıllardır asgari ücretlerle, güvencesiz ve işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerinin alınmadığı çalışma şartlarında çalışıyordu. Üretimden gelen gücünü kullanarak geleceğini kendi eline almak isteyen RC Endüstri işçileri Nakliyat-İş sendikasında örgütlenerek patronun karşısına güçlü bir şekilde çıktı.

Direnişin 20. günü olan 23 Mart tarihinde Nakliyat-İş sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu'nun da içinde bulunduğu sendika yöneticileri işçilerle beraber fabrikaya kapanarak mücadeleye yeni bir boyut kazandı. 8 saat süren işgalin sonunda patron tarafı sendika ile görüşmeyi kabul edince fabrika işgali son buldu ve direniş tekrar kapı önüne taşındı. RC Endüstri işçilerinin talepleri çok açık ve net: işten atılan işçilerin işe iadesi, sendikanın yetkili olarak tanınması ve toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin başlaması. İşçilerin kırmızı çizgi olarak gördüğü bu talepler karşılanıncaya kadar direniş devam edecek.

Grev yasağı tehdidi sökmedi, Gates işçisi kazandı!

İzmir Gaziemir Serbest Bölgesi'nde bulunan Gates fabrikası işçileri, grevlerinin 13. gününde grevlerini zaferle sonuçlandırdıklarını ilan etti.

2021 yılında Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlenip yetki için gerekli çoğunluğu sağlayan işçiler fabrika patronlarının mahkemelere yaptıkları itirazlar sonrasında 27 Eylül 2023'te toplu sözleşme görüşmelerine başlayabilmişti. Çoğunluğu kadın işçilerden oluşan Gates işçileri toplu sözleşme görüşmelerinden bir sonuç çıkmaması üzerine 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde greve çıktı. Bu grevle birlikte ilk kez toplu sözleşme hakkı kazanan Gates işçileri üç yılı aşkın süredir devam eden mücadelelerini zaferle taçlandırmış oldu.

Emperyalist Amerikan şirketi grev yasağı ile tehdit etti

Otomotiv yan sanayii üretimi yapan bir Amerikan şirketi olan Gates; grev başladıktan sonra, Türkiye'de daha önce sayısız kez milli güvenlik bahanesiyle erteleme adıyla yasaklanan grevlere güvenerek, Çalışma Bakanlığına grevin yasaklanması için başvurdu. İşçileri grev yasağıyla tehdit eden emperyalist şirketin patronları devletten istediği cevabı bulamadı ve geri adım atmak zorunda kaldı.

Grev yasağının devlet tarafından karşılık bulmayışının esas sebebi ise grev yasaklarının 2023 yılı başında yine Birleşik Metal-İşe bağlı Bekaert ve Schneider fabrikalarının işçi tarafın-

dan fiili grevlerle aşılmıştır. Bekaert ve Schneider işçileri grev yasağını grev iradesine sahip çıkarak grevlerini sürdürerek çöpe attı. Gates işçileri de sınıf kardeşlerinin açtığı yolda grev yasağı tehdidine boyun eğmedi, patronu masaya getirip o masadan zaferle kalktı!

Gates işçilerinin zaferi tüm metal işçilerinin ve emekçi halkın zaferidir. Grev hakkına, üretimden gelen gücüne, örgütlülüğüne sahip çıkarların bileğinin bükülmediği bir kez daha kanıtlanmış oldu!

Sungur Savran

1989 Bahar Eylemleri işçi sınıfına ne öğretiyor?

Bahar kendini erkenden hissettirdi bu yıl. Çiçekler çabucak açtı, güneş ışınlarını cömertçe saldı, hava ısındı. Oysa 31 Mart'tan sonra ekonomi politikasında yaşanacak sertleşme, yüksek faiz politikası, bütçenin kısılması, enflasyonun işçinin emekçinin aleyhine önlemlerle kontrol altına alınması girişimi, geniş kitlelere işsizlik, özellikle sağlık, eğitim, belediye hizmetleri gibi alanlarda kaynak yokluğu, işsizler ordusunun sınıf içinde yaratacağı rekabet dolayısıyla ücretleri daha da düşürmesi gibi bugünkünden daha da zorlu koşullar getirecek. Ama kimse "Bahar benim neyime?" demesin.

Bundan tam 35 yıl önce, henüz deve tellal iken, Genelkurmay Başkanı Kenen Evren cumhurbaşkanlığını işgal altında tutar iken, "Çankaya'nın şişmanı, işçilerin düşmanı" kapitalizmin fedaisi Turgut Özal başbakan iken, kısacası 12 Eylül dönemi devam eder iken işçi sınıfı Mart ayında bir ayağa kalktı, ta Mayıs sonuna kadar oturmadı. Hastalık gerekçesiyle toplu olarak viziteye çıkmaktan çıplak ayakla yürüyüş yapmaya, yemek boykotundan geçinemediği için eşinden ayrılmaya gösterilerine, sakal bırakmaktan İstanbul'un sokaklarını işçinin işgaline almaya ve düpedüz grev hareketlerine kadar sayısız yömene başvurana toplu sözleşme görüşmelerindeki 600 bin kamu işçisi, onları örnek olarak sokağa çıkanlarla bir milyon işçi daha, Özal hükümetine kök söktürdü.

Ne dedik? 12 Eylül askerî diktatörlüğü ilk yıllarına kıyasla biraz daha mesafeli yöntemlerle de olsa devam ediyordu. Bu diktatörlük herhangi bir amaçla kurulmamıştı. Amacı çok açıktı: 1960-1980 arası dönemde işçi sınıfı hareketinde yaşanan büyük yükseliş, toplumun diğer sömürülen ve ezilen sınıf ve gruplarını da kendi peşine takarak burjuva düzeni için büyük bir tehdit oluşturduğu için 12 Eylül askerî rejimi işçi sınıfının ekonomik (sendikalar) ve siyasi (partiler ve diğer örgütler) kurumlarını ezmeye, sınıfı sindirmeye ve haklarını, kazanımlarını ve mevzilerini elinden almaya gelmişti. Böyle bir rejime karşı işçi sınıfı henüz Evren'in başta olduğu bir anda ayağa kalkıyor, hakları için mücadele ediyordu. Üstelik üç aylık mücadeleciliğinin ödülü olarak görülmemiş derecede yüksek bir ücret artışı sağlayacaktı: Kamu işverenleri başlangıçta yüzde 40 zam önerdiği halde sonunda yüzde 140'lık bir zammı kabule mecbur kalacaktı!

Bu tabloya bir nokta daha eklemek gerekiyor. 1989 Bahar Eylemleri, 12 Eylül'ün işkence yaptığı, uzun tutuklamalarla hapiste tuttuğu, idam cezasıyla yargıladığı sınıf mücadelecisi sendikacıların dışındaki, özellikle 12 Eylül'ün hükümetine Çalışma Bakanı vermiş Türk-İş'in bürokratlarının, önderliği bir yana bırakın, en ufak bir desteği olmaksızın, neredeyse bütünüyle kendiliğinden bir hareket olarak yaşanıyordu. İşçiler bunun o kadar farkında idi ki, o dönemde yapılan birçok sendika şube ve genel merkez kongresinde baştaki kadrolar devrilecek, hareketin başına pratikteki ataklıkları sayesinde geçen kadrolar seçimleri kazanacaktı. Buradan bir başka ders daha çıktığının altı çizilmeli. İşçi sınıfı sadece birlik halinde mücadeleye giriştiğinde çok güçlü bir sınıf değildir. Aynı zamanda, kendi içinden çıkardığı mücadele öncülerıyla kendiliğinden, hiçbir önderliğe ihtiyaç duymadan harekete geçebilen bir sınıftır.

1989 Bahar Eylemleri'nin 12 Eylül'ün baskıcı koşullarında çok düşmüş olan ücretlerde büyük bir artış sağladığına değindik. Ancak tek kazanım bu da değildi. Bahar Eylemleri aynı zamanda süngünün tehdidi ile ülkenin başına çöreklenmiş olan kapitalist sınıfın ağzı bozuk, niyeti bozuk, ideolojisi bozuk temsilcisi Turgut Özal'ı da başbakanlıktan "kaçırtacaktı". Bahar Eylemleri sırasında yapılan yerel seçimlerde büyük bir oy kaybına uğrayan Özal, mecliste hâlâ sürmekte olan sandalye sayısı üstünlüğünü kullanarak eylemlerden kısa süre sonra süresi dolan Cumhurbaşkanı Kenen Evren'in yerine Çankaya Köşkü'ne "kaçtı". Bu, işçi sınıfının bir büyük "fiili grev" hareketi sayesinde hükümet düşürmesinden başka bir şey değildi. Özal'ın askerî süngüsüyle güç kazanmış partisi ANAP 1991 seçimlerini kaybedecekti. Parti, bir süre sürdükten ve yine askere yaslanarak kısa bir dönem hükümet kurduktan sonra tarihe karışacaktı. Bir sonraki köşe yazımızda, işçi sınıfının bu başarılı atağının daha sonra neden genel atmosferi kalıcı şekilde değiştirmediyiğine ilişkin dersleri ele alacağız.

Ama görüyoruz ki işçi sınıfı askerî süngüsü karşısında boynunu eğmemiş. Londra Borsası'nın dayatmalarına da sessiz kalmayabilir. Mehmet Şimşek Londra Borsası'nın temsilcisi olarak İMF'siz İMF programı başlatıyor. Bakalım el mi yaman çıkacak bey mi?

Lezita grevi bütün baskılara rağmen devam ediyor

İzmir Kemalpaşa'da bulunan Hak-İş'e bağlı Öz Gıda-İş sendikasında örgütlü Abaloğlu Lezita fabrikasında 7 Mart'ta başlayan grev fabrika önündeki grev alanında devam ediyor.

Türkiye'nin en büyük tavuk eti üretim tesislerinden olan Lezita'da greve giden süreç, işçiler için uzun ve meşakkatliydi. Lezita işçileri, Öz Gıda-İş sendikasında örgütlenmeye başladıklarından beri patron tarafından baskıya maruz kaldı. 2021 yılında başlayan örgütlenme sürecini yürüten öncü işçiler, o dönemde işten çıkarıldı. Ancak bu işten çıkarmalar sendikal süreci durdurmadı ve işçiler Öz Gıda-İş sendikasında örgütlenerek yetkiyi kazandı. İşçilerin yetkiyi kazanmasının ardından Lezita patronu yetkiye itiraz ederek sendikal süreci bir kere daha durdurmaya çalıştı. Ancak hukuki süreç devam ederken patronun

bütün baskılarına rağmen sendikaya üye işçiler üye kalmaya, yeni işçiler sendikaya üye olmaya devam etti.

Sendikal yetki hakkındaki hukuki süreç sona erdikten sonra Öz Gıda-İş sendikası toplu iş sözleşmesi görüşmeleri için Lezita patronunu masaya davet etti. Ancak Lezita patronu TİS masasına oturmayı reddetti. Yasal sürenin sonunda Öz Gıda-İş sendikası, Lezita işçileriyle beraber grev kararı aldı ve 7 Mart 00:00'da Kemalpaşa Abacıoğlu'nda bulunan Lezita fabrikasında grev resmi olarak başladı. Sabah vardiyaya gelen işçiler de grev alanına gelerek yapılacak basın açıklamasıyla greve katılacaklardı. Ancak jandarmanın baskısıyla gelen servisler fabrika önündeki grev alanında durmadan fabrika içine alındı. Patron bu sayede birçok işçinin greve katılımını yasadışı şekilde engellemiş

oldu. Buna rağmen birçok işçi grev alanına gelerek greve katıldı.

Yaklaşık 2 bin işçinin çalıştığı Lezita fabrikasının patronu greve katılımı engelleme yanında grev sürecinde işçi çıkarmak ve yeni işçi almak yasak olduğu halde grevden iki gün önce 5 Mart'ta fabrikaya yeni işçi alımı gerçekleştirdi. Çevre bölgelerden işçilerin greve destek vereceğinden korkan patron Hindistan'dan işçi getirerek işe başlattı.

Lezita işçilerinin grevini kırmak için türlü yolları deneyen Lezita yönetimi; fabrika önüne ses sistemi kurarak bütün gün işçileri rahatsız etmek için müzik çaldırıyor, fabrikanın önünde işçilerin grev alanı olarak kullandığı araziye satın almaya çalışarak işçileri o alandan çıkarmaya çalışıyor ve grev alanının çevresine toprak dökmek gibi farklı yollarla greve saldırmaya devam ediyor.

Lezita patronu ve yönetiminin bütün yıldırma çabalarına rağmen Lezita işçileri grevlerine devam ederken, grevci Lezita işçileri İzmir'in çeşitli yerlerinde eylemler yaparak patrona kararlılıklarını göstermeye devam ediyor. Grev alanı IFFCO, Agrobay işçileri gibi direnişteki işçilerin ziyaretiyle sınıf dayanışmasına sahne oluyor.

İşine, aşına, hürriyetine sahip çıkan IFFCO işçisi kazanacak! Atılan işçiler işe geri alınacak!

İzmir Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan IFFCO Turkey gıda fabrikasında işten atılan işçilerin 29 Mart'ta başladığı direniş devam ediyor.

IFFCO işçileri işyerindeki çalışma koşullarının düzeltilmesi ve ücretlerinin insanca yaşanabilecek seviyelere yükseltilmesi için 2023 yılında Tekgıda-İş sendikasında örgütlendi. Sendika Ağustos 2023'te Çalışma Bakanlığından yetki tespiti belgesini alarak toplu iş sözleşmesi hakkını kazandı. Patron tarafı yetkiye itiraz ederek sendikal örgütlülüğü kırmak istedi. Ancak dava sürecinde işçiler sendikalarına sahip çıktı. İlk derece mahkemesinde davanın kazanılmasının ardından patron karara itiraz edip istinaf mahkemesine başvurdu.

IFFCO patronu 29 Şubat'ta aralarında beyaz yakalı işçilerin de olduğu 5 işçiyi işten çıkardı. İşten çıkarılan işçiler 4 Mart'ta sendikalarıyla birlikte bir ba-

sın açıklaması yaparak direnişe başladı. İşçiler direnişe başladıktan sonra 12 Mart'ta istinaf mahkemesinde görülen davayı da kazandı ve Tekgıda-İş sendikasının yetkisi tekrar tescillenmiş oldu.

IFFCO direnişçileri, Öz Gıda-İş sendikasında örgütlenerek greve çıkan Lezita işçileri ile dayanışma içinde olarak, Lezita işçilerinin 17 Mart'ta Turgutlu'da düzenledikleri yürüyüşe katıldı. Lezita işçileri de direnişin 23. gününde IFFCO işçilerini fabrika önünde ziyaret ederek sınıf dayanışması örneği gösterdi.

Patron tarafı işten atma saldırısı ile işçilerin iradesini kırmaya çalışsa da IFFCO işçileri sendikasına ve toplu iş sözleşmesi hakkına sahip çıkıyor. Atılan işçiler geri alınmaya ve fabrikaya sendika girinceye kadar işçiler direnişe devam etmekte kararlı. IFFCO'ya sendika girecek, iş aş hürriyet mücadelesine sahip çıkarak direnen işçiler işe geri alınacak!

Devrimci İşçi Partisi Merkez Komitesi:

Rant kavgası neticelendi! Hezimet de zafer de bizim değil!

31 Mart 2024 seçimleri AKP için tam bir hezimetle sonuçlandı. Son yerel seçimlere göre toplamda 4,2 milyon oy kaybederek yüzde 43'ten yüzde 35,5'a gerileyen AKP, 3 büyükşehir, 12 il, 180 ilçe kaybetti. AKP'nin kurulduğu günden bugüne kadar en düşük oy aldığı seçim yaşandı. Cumhuriyet İttifakı'nın küçük ortağı MHP de yaklaşık 1 milyon oy kaybı yaşayarak yüzde 7,31'den yüzde 5'e geriledi. MHP elindeki tek büyükşehir belediyesi olan Manisa'yı CHP'ye kaptırmanın dışında toplamda 2 il ve 23 ilçe belediyesi kaybetti. AKP ve MHP'nin hezimetini karşısında CHP'nin tarihinin en başarılı yerel seçim performanslarından birini elde ettiğini görüyoruz. Yüzde 37,74 ile birinci parti konumuna yükselen CHP, İstanbul, Ankara, İzmir, Antalya'nın yanına Bursa'yı da ekleyerek Türkiye'nin en büyük beş ilinde büyükşehir belediyelerini kazanmış oldu. Böyle bir tabloyu ilgili partiler açısından hezimet ve zafer dışındaki sıfatlarla tanımlamak çok zor. Ancak biz siyasete işçi sınıfının gözünden bakarız. Bu şekilde baktığımızda hezimete uğrayan taraftaki partilerde işçi düşmanlarını, kadın düşmanlarını, din istismarcılarını, faşistleri, emperyalizmin ve Siyonizmin işbirlikçilerini görsek de kazanan tarafta belediyelerin başına işçi sınıfımızın, emekçi halkın ve ezilenlerin temsilcilerinin geldiğini söyleyemeyiz.

İşçilerden, emekçilerden, emeklilerden, yüreği Gazze'yle atanlardan iktidara güvensizlik oyu!

Nitekim seçim aşamaları Özgür Özel'in ve Tayyip Erdoğan'ın yaptığı konuşmalarda alışıktığımız yumuşak ve centilmen bir ton vardı. Zafer konuşmasını yapan CHP lideri Özgür Özel de, balkona yenilginin burukluğu ile çıkan Erdoğan da, aynı sözleri kullanarak seçimin kazananının tüm Türkiye olduğunu söylediler. Bu kardeşlik sınıf kardeşliğidir. Burjuvazinin sınıf kardeşliği! Birbirlerine karşı rant kavgasını bitiren, işçi sınıfına karşı sermayenin kâr kavgası için birleşenlerin kardeşliğini ve anlayışını görüyoruz karşımızda. Yoksa AKP tarihi yenilgisini almışken neden daha fazla üzerine gitmezsin ki? Oysa Erdoğan şaibelerle dolu 14-28 Mayıs seçimlerinin ardından Cumhurbaşkanlığı makamına tekrar gelmiş ve istibdad rejiminin dizginsiz yetkilerini kullanmaktayken 31 Mart 2024 seçimlerinde halktan güvensizlik oyu almıştır!

Bir an için kazanan tarafta işçi sınıfının temsilcileri olduğunu hayal edelim. Bu durumda şunları demez miydik? Ey Erdoğan! Bu şekilde ülkeyi yönetemezsin! Devletin bütçesini yerli ve ya-

bancı tefecilere faiz ödemek için harcayamazsın! Patronların ve emperyalist finans merkezlerinin ısmarlamasıyla atadığın Mehmet Şimşek'in işçi düşmanı kemer sıkma programını rafa kaldıracaksın! Sosyal güvenlik, emeklilik haklarımıza dokunamazsın! Kıdem tazminatı hakkımızı elimizden almayı aklından bile geçiremezsin! NATO'cu dış politikana, İncirlik'te Siyonistlere silah taşınmasına aracılık etmene, Kürecik üssüyle İsrail'e kalkan olmana, limanlardan Gazze'deki soykırımına mal taşımaya rızamız yok! Hükümet istifa! Erken seçime!

Erdoğan'a verilecek seçimsiz dört yıllık krediye hayır! Tam aksine iktidarın ensesinde boza pişirmeliyiz!

Ama nerede? Özgür Özel bunun yerine seçim aşamaları çıktı, centilmenlik şovları yaptı. Çünkü yukarıda saydığımız tüm başlıklarda CHP, Erdoğan ve AKP ile aynı doğrultudaki politikaları savunuyordu. Mehmet Şimşek'in Orta Vadeli Program adındaki işçi sınıfına saldırı planının maddelerinin hemen hemen hepsi daha 10 ay önce CHP'nin başında olduğu Millet İttifakı'nın ekonomi programında yazıyordu. Nitekim Mehmet Şimşek atanalı beri CHP'den duyduğumuz eleştiriler hep Erdoğan'a yönelik "Bırak, karışma, Mehmet Şimşek işini yapsın" türündendi. Dış politikada CHP zaten en açık NATO'cu, Amerikancı, emperyalizm işbirlikçisi çizginin temsilcisi oldu. Erdoğan'ı Türkiye'nin eksenini Batı'dan saptırmakla eleştiriyordu. Erdoğan İsrail'in Gazze'deki soykırımına karşı utanç verici bir pasiflik sergilerken CHP'nin Erdoğan'ın " Hamas'a terör örgütü değildir" demesini eleştirdiğini, bu yüzden Türkiye'nin büyük ekonomik bedeller ödeyeceğini anlattığını unutmuyoruz. Dolayısıyla da Erdoğan'ın, dört yıllık seçimsiz bir dönem boyunca sermayenin ve emperyalizmin işlerini görmesi için seçimin kazanımı CHP tarafından rahat bırakılmasına şaşırıyoruz! Erdoğan'ın CHP'den aldığı bu krediyle yaptığı ilk konuşmada kendisine hezimetini yaşatmış olan ekonomi politikasına devam edeceğini açıklamasına, ertesi gün Mehmet Şimşek'in "aynen devam ediyoruz" diye emperyalizme ve sermayeye güven veren tivitler atmasına şaşırıyoruz!

CHP yarın bu krediyi geri çekebilir. 2019 sonrasında olduğu gibi zamanla Erdoğan üzerinde bir erken seçim baskısı da kurulabilir. Ama bunu, Erdoğan'ın sermayenin ve emperyalizmin saldırı programını uygulamasını engellemek için değil, tam tersine bu programı uygulatmak için yapacaktır. CHP ne yaparsa yap-

sın biz iktidarı rahat bırakmıyoruz. İşçinin emekçinin bilhassa da emeklilerin, yüreği Gazze'de atanların, emperyalist zilleti reddedenlerin güvensizlik oyuna sahip çıkmalıyız. Sermayenin sınıf saldırısını "dört yıllık seçimsiz bir ortam" konforunda gerçekleştirmelerine izin vermemeliyiz. Emekçi halk düzen siyasetinden bağımsız bir seferberlikle güvensizlik oyununun gereği olan erken seçim baskısını sadece iktidarın değil muhalefetin üzerinde de sürekli kurmalıdır.

İstibdadı yenmek için CHP'yle birleşmek değil ondan kopmak gerekir!

CHP'nin yerel seçim zaferinin otomatik olarak bir sonraki seçimde mevcut iktidarın devrilmesiyle sonuçlanacağını düşünmemeliyiz. Bunun başlıca sebebini söylemiş bulunuyoruz. CHP temsil ettiği sınıfsal çıkarların gereği olarak istibdad rejiminin üzerine gitmeye niyetli gözüküyor. Ancak mesele bununla sınırlı değil. CHP'ye yerel yönetimleri veren oy dağılımının Erdoğan'ı iktidardan uzaklaştırmaya tek başına yeteceğini düşünemeyiz. Öncelikle Erdoğan'a hezimetini tattıran, Cumhuriyet İttifakı iktidarına güvensizlik oyunu veren, ağırlıklı olarak işçi sınıfı, emekçi ve yoksul halk kesimleridir. Ne var ki bu kesimler ne örgütlüdür ne de bir çatı altında birleşmiş durumdadır. AKP'nin, tarihinin en düşük oyunu almasının arkasında bu seçimin son çeyrek yüzyılın en düşük katılım oranına sahip olması vardır. Sandığa gitmeyenlerin büyük çoğunluğunun, mevcut iktidarın seçmeni olup, iktidarın sermayeye ve emperyalizme hizmet eden politikalarına tepki gösteren insanlardan oluştuğunu AKP'lilerin kendisi söylüyor. Aynı kitlenin yine çok büyük bir bölümü de Yeniden Refah Partisi'ne giderek tepkisini ortaya koymuş bulunmaktadır. Bu kitle Erdoğan'ın politikalarına tepki göstermekte hatta siyasi olarak AKP'den de kopmakta ama yine sermayeden yana olan ve yine emperyalizme ve Siyonizme hizmet eden CHP kampına da geçmemektedir.

Yani emekçi halk kitleleri içinde mevcut iktidara karşı çok yoğun bir sınıfsal tepki söz konusu olmuşsa da bu tepki düzen siyasetinin dışına çıkmamış, sınıf siyasetine yönelmemiştir. Bu seçimlerde Yeniden Refah Partisi, Cumhuriyet İttifakı'na kaybettiren parti olmuştur ama yarın ışık hızıyla Cumhuriyet İttifakı'na geçmesi kimseyi şaşırtmayacaktır. Erdoğan'a karşı en sert söylemleri kullanan Meral Akşener ve İyi Parti'nin yalpalamaları karşımızdadır. AKP'nin 7 Haziran 2015 seçimlerinde hükümet kuracak çoğunluğu kaybettikten sonra nasıl MHP'yi yanına alarak ve

bir dizi kanlı provokasyonun da etkisiyle 1 Kasım'da tekrar çoğunluğu sağladığını unutmamalıyız. Düzen siyasetinin kimliklere dayanan matematiği aşılmamıştır. Dolayısıyla kimlik temelli yeni bir kutuplaşma dalgasının mevcut tabloyu tekrar değiştirmesi an meselesidir. Böyle bir durumda CHP'nin son seçimde yanına aldığı Süleymanlıların ya da İstanbul'da Cumhuriyet İttifakı'na açık destek vermektense imtina eden İsmailağa cemaatinin saf değiştirmesine İmamoğlu'nun cemaat ve tarikatlarla yakınlığının mâni olacağını düşünmek safdillik olur.

Yapılması gereken düzen siyasetinin kimlik temelli saflaşmasının sınıfsal temelde aşılması için mücadele etmektir. Bunun için, istibdada karşı hürriyet isteyenlerin CHP'nin arkasında birleşmek bir yana ondan kopması şarttır. Çünkü istibdadı yıkacak olan, ekmek ve hürriyet mücadelesinin birleşmesidir. Ekmek kavgasında olan ve rant kavgasında oy kullanmayı reddederek sandığa gitmeyen, geçersiz oy veren eski AKP-MHP seçmenini hürriyet kavgasına kazanmanın tek yolu sınıf mücadelesini yükseltmekten geçer. Bunun için, Erdoğan'a "Mehmet Şimşek'in işine karışma" diyen CHP'yle birleşmek değil, ondan koparak "İngiliz Mehmet'i de yanına al ve git" diyen bir sınıf cephesi inşa etmek gerekir. Bunun için, "bizi Batı ekseninden kopartıyorsun" diyen CHP'yle birleşmek değil, ondan koparak "NATO'dan çık, üsleri kapat, kanlı ticareti durdur" diyen anti-emperyalist bir odak inşa etmek gerekir.

Hürriyet için işçilerin birliği halkların kardeşliği!

Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını savunmanın ve seçimlerde de bu ilke doğrultusunda hareket etmenin önemini de bir kez daha vurgulamamız gerekir. Kürt illerinde seçim öncesinde Dem Parti'nin kazandığı belediyelere kayyım atanıp atanmayacağına ilişkin tartışmalar seçim sabahında yanıtını büyük ölçüde buldu. Devlet ordu personelini Kürt illerine görevlendirerek müdahaleyi seçim sonrasında bırakmamıştı. Binlerce askerî personel ve öğrenciyi bölgeye farklı kisveler altında ama Ağrı, Kars, Iğdır, Siirt, Şırnak, Hakkâri ve Bitlis gibi Dem Parti'nin oy farkının kritik olduğu illerde sonucu etkilemek amacıyla görevlendirmişti. Dem Parti adayları ve halk, klasik sömürgeciliği andıran bu müdahaleye tepki gösterdiler.

Bu tepkiler Şırnak başta olmak üzere sadece seçmen olarak değil resmî kolluk faaliyeti yapan polis ve jandarmanın saldırısına uğradı. Tüm bu baskılara rağmen

Kürt halkı birçok belediyei kayyımdan kurtararak istibdadın teslim alamadığı bir mücadele potansiyelini halen taşımakta olduğunu göstermiştir. Kürt halkının gösterdiği bu iradeye yönelik yeni bir saldırı daha gelmiş, Van'da seçimi açık ara farkla kazanan Dem Partili Abdullah Zeydan'ın hak ettiği mazbata bir yargı darbesiyle ikinci sıradaki AKP adayına verilmiştir. Bu irade gaspı yeni kayyımlar doğrultusunda bir gözdağı olmuştur. Kürt halkı bu gözdağına da mücadele ederek karşılık vermektedir.

Kürt halkını düzen siyasetinin kilidini açacak bir anahtar olarak görenler yanılıyor. Kürt işçileri, emekçileri, köylüleri ekmek kavgasının kopmaz bir parçası, hürriyet kavgasının en cefakâr neferleridir. Kürt halkının zincirlerini kırması Türkiye işçi sınıfının sadece ve sadece yararınadır. Ekmek ve hürriyet davasında büyük bir gücün saflara katılmasıdır. Oysa ister "kent uzlaşısı" ister "üçüncü yol" adı altında olsun düzen siyasetinin kampları arasında savrulmak bu büyük potansiyeli zayıflatıyor. İşçilerin birliği, halkların kardeşliği olmadan sağlanamıyor! Halkların kardeşliği, işçi sınıfının birliği olmadan inşa edilemiyor!

Örgütsüz tepki örgütlenmeli! Sınıfsal refleksler sınıf bilincine dönüştürülmeli! Düzen siyasetine karşı sınıf siyaseti yükseltilmeli!

Devrimci İşçi Partisi olarak genel seçimlerde de, yerel seçimlerde de bu hattı savunduk. "Neden CHP'ye oy vermiyorsunuz bu Erdoğan'a yarar" diyenlere ısrarla istibdada esas darbe vuracak olanın AKP-MHP seçmenini sınıf çıkarları temelinde harekete geçirmek ve istibdada oy vermektense caydırmak olduğunu söyledik. Erdoğan'ın son hezimetle haklı olduğumuz ortaya çıkmıştır. Ancak eksiklerimiz de ortadadır. İstibdad cephesinden sınıfsal reflekslerle kopan kitlelerin tepkisi sınıf siyasetine kazanılmak zorundadır. Görev sosyalistlerin omuzlarındadır. Sosyalistler CHP'nin gayriresmî hizipleri gibi davranmaktan vazgeçmek emperyalizmden, sermayeden ve devletten bağımsız bir sınıf siyaseti odağı inşa etmek zorundadır. Devrimci İşçi Partisi bu görevi hep birlikte omuzlamaya çağırıyor. İş, aş, hürriyet için düzen siyasetinin haritasını kırmızı renge boyama hayallerinden kopun. Gelin sermayenin sınıf saldırısına karşı genel grevi bugünden inşa etmeye başlayalım, gelin meydanları sınıf mücadelesinin kızıl bayraklarıyla gelincik tarlasına çevirelim! 1 Mayıs buna vesile olsun!

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi: İş, aş, hürriyet için örgütlü mücadeleye! Devrimci İşçi Partisi saflarına! 1 Mayıs'a!

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ın kökeninde 1886'da ABD'de siyah ve beyaz işçilerin 8 saatlik iş günü için birleşerek greve gitmesi ve sonrasında grev kırıcılar ve Amerikan polisi tarafından işçilerin katledilmesi vardır. Bu mücadelenin anısına 1889'da işçi sınıfının uluslararası örgütü olan Enternasyonal'in kararıyla 1 Mayıs, işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak ilan edilmiştir. Türkiye'de de 1 Mayıs, nice mücadelelerle ve bedellerle kazanılmıştır. Bu bedellerden en büyüğü 1977 1 Mayıs'ında ödenmiştir. İşçi sınıfının kanlı NATO'nun kurup beslediği kontroller tarafından gerçekleştirilen bu katliamın hesabı elbet sorulacaktır. Bugün hâlen Taksim'i 1 Mayıs'ta işçi sınıfına yasaklayanlar bu büyük katliamın, bizlerse işçi sınıfının büyük mücadelesinin mirasçılarımız!

1 Mayıs işçi sınıfının bayramıdır. Bu bayramı hakkıyla kutlamalıyız. Yoksulluk ve sefalet, baskı ve zulüm altında yaşayan işçiler, emekçiler, ezilenler meydanları doldurmalı, birlikten ve dayanışmadan aldığı güçle geleceğe umutla bakmalı, meydanlardan mücadeleyi büyütmek için güven, coşku ve enerji almalıdır. İşimize, aşımıza göz diken patronlara ve dünyayı kana bulayan emperyalistlere karşı güçlü bir duruş sergilemeliyiz!

İsrail'le kanlı ticareti durdur! İncirlik ve Kürecik'i kapat! NATO'dan çık, NATO'yu yık!

Gazze'de soykırıma karşı direnen Filistin halkının haklı davasının, emperyalizme ve Siyonizme karşı en büyük insanlık mücadelesinin bayrağının en yüksekte olması gereken yerdir 1 Mayıs meydanları! Ukrayna'dan Çin Denizi'ne dünyayı nükleer barbarlığın eşiğine getiren ve dünyanın dört bir yanını kana bulayan Amerikan ve Avrupa emperyalizmine, onların kurduğu en büyük terör örgütü olan NATO'ya karşı anti emperyalist sloganlarla çınlamalıdır 1 Mayıs meydanları!

Depremlerde, iş cinayetlerinde canımızı alan, geleceğimizi karartan sömürü düzeninden hesap sormaya!

Depremde kapitalist rant ve kâr düzeninin enkazı altında kalan canlarımızın, İliç'te istibdadın emperyalizme ve işbirlikçilerine peşkeş çekip siyanürle zehirlediği toprağın altında kalan madencilerimizin, MESEM ve staj adı altında ağır işlere koşularak iş cinayetlerinde katledilen çocuklarımızın, erkek egemen kapitalist sistemin ve istibdadın cesaretlendirdiği kadın cinayetlerinin hesabını soracağımız yerdir 1 Mayıs meydanları!

Faşizme karşı omuz omuz! Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

1 Mayıs meydanlarında ırkçılığa ve faşizme yer yoktur! Ekmek ve hürriyet kavgasında Türk, Kürt, Arap her milletten memlekette işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin mücadelesi ortaktır. Yerli göçmen demeden, faşist kışkırtmalara kar-

şı çıktığımız, Kürt halkına yapılan ayrımcılık ve baskıların hep birlikte karşısında durduğumuz, aramıza emperyalist işbirlikçisini, sömürgeci yağmacıları, faşistleri almadığımız, işçilerin birliğini ve halkların kardeşliğini savunduğumuz yerdir 1 Mayıs meydanları!

Bir yanda TÜSİAD'cı diğer tarafta MÜSİAD'cı patronların hâkim olduğu düzen siyasetinin emekçi halkı kimlikler temelinde bölmesine ve düşmanlaştırmasına asla izin vermememiz, sermayenin rant kavgasında taraf olmamamız, kendi kavgamıza sahip çıkmamız, ayrı gayrı demeden ekmek ve hürriyet kavgasında birleşmemiz, sınıfımızı bilip saflarımızı sıklaştırmamız gereken yerdir 1 Mayıs meydanları!

Kendi kavgana sahip çık! Sınıfını bil safları sıklaştır!

Sınıf düşmanımız, mesele haklarımızı gasbetmek, krizin faturasını işçilere ödetmek olduğunda hemen birlik oluyor. Bugün de seçimlerde aralarındaki rant kavgasını halledip, emeğin haklarına saldırmak için el ele verdiler. Hepsini emperyalist sermayenin siparişiyle, Tayyip Erdoğan'ın yönetiminde ve Mehmet Şimşek'in eliyle uygulanacak olan saldırı programının arkasında duruyor. Bu programda kıdem tazminatının gaspı, sosyal güvenlik sisteminin budanması, esnek çalışma adı altında dizginsiz sömürü koşullarının dayatılması, krizin faturasının vergilerle, zamlarla ve en önemlisi de işten çıkartmalarla işçi sınıfına ödetilmesi var. Tekelci sermayenin ve bankaların kârları için yoksul köylünün, küçük esnafın ezilmesi var. Devlet bütçesinin yerli ve yabancı tefecilere, faiz ödemelerine harcanması, eğitimden, sağlıktan, kamu hizmetlerinden kısıntı yapılması var. İşte bu sınıf saldırısına karşı örgütlü gücümüzü göstermemiz ve tüm işçileri, emekçileri örgütlü mücadele seferberliğine çağırmanız gereken yerdir 1 Mayıs meydanları!

Devrimci İşçi Partisi işçileri örgütlenmeye, sendikalara sahip çıkmaya, denetlemeye, 1 Mayıs'ta sendika kortejlerini sınıf mücadelesi sloganlarıyla coşturmaya, sınıfın partisinin saflarında sınıf siyasetini yükseltmeye çağırıyor!

Devrimci İşçi Partisi emekçi kadınları erkek egemenliğine ve kapitalizme karşı örgütlü mücadelede en öne, tacize, şiddete, kadın cinayetlerine karşı örgütlenmeye ve öz savunmayı yükseltmeye çağırıyor!

Devrimci İşçi Partisi gençleri sömürüyle ve baskıyla çalınan gençliğine sahip çıkmak için örgütlü mücadeleye, hürriyet mücadelesini yükseltmeye çağırıyor!

Devrimci İşçi Partisi bütün sömürülen ve ezilenleri kapitalist barbarlığa, emperyalizme ve Siyonizme karşı insanlığın kurtuluşu için devrimci ve sosyalist mücadelenin saflarına çağırıyor!

Haydi 1 Mayıs'a! 1 Mayıs meydanını kızıl bayraklarımızla gelincik tarlasına çevirelim!

Armağan Tulun

Neden 1 Mayıs'ta emekçi kadınlar en öne?

1 Mayıs, işçinin emekçinin birlik ve mücadele günü yaklaşıyor. Bu 1 Mayıs'ta da bayraklarımızla, pankartlarımızla, taleplerimizle, sloganlarımızla, en güzel giysilerimiz olan sendika ve parti önlüklerimizle meydanları dolduracağız! Emekçi kadınlar en güçlü şekilde o meydanlarda saf tutmalı, 1 Mayıs'ta kortejlerinde en öne çıkmalı! Neden?

Çünkü resmî verilere göre bile her 10 kadından sadece 3'ü çalışabiliyor. Ülkedeki işsizliğin yanında kadınların çalışmasının önündeki en büyük engellerden birisi çocukların, hasta ve yaşlıların bakımının kadınların üzerinde olması. 3 yaş altında çocuğu olan her 100 erkekten 90'ı çalışırken bu rakam kadınlarda sadece 28. Çünkü işyerlerinde, fabrikalarda kreş yok. Mahallelerde çocuklarını bırakabilecekleri ücretsiz, nitelikli devlet kreşleri yok. Bu da ya kadınları işgücünün dışına itiyor ya da esneklik adı altında güvencesiz işlere mahkûm ediyor. Yarı zamanlı çalışanların istihdam içindeki oranı erkeklerde %6,7 iken, kadınlarda bu oran %16,1. Ev işlerinin tüm yükünü sırtlanan kadınların ev içinde görünmeyen emeği, işyerinde de daha az para ediyor. Türkiye'de kadınlar, yine resmî verilere göre bile erkeklerden daha az kazanıyor. Üstelik burada eğitim durumu da fark etmiyor. Hatta eğitim seviyesi yükseldikçe ücret farkı da artıyor.

Tüm bunların sorumlusu, nüfusun yarısı olan kadınları yok sayarak semiren, işimize, aşımıza göz diken, kendi kâr hırsını her şeyin önüne koyan erkek egemen kapitalist sistem. 1 Mayıs meydanları, erkek egemen kapitalist sisteme karşı örgütlülüğümüzü bir adım daha öteye taşıdığımız, eşit işe eşit ücret için, görünmeyen emeği görünür kılmak için yürüttüğümüz, çalışmak isteyen her kadına iş, her işyerine kreş talebimizi yükselttiğimiz, güvencesiz ve esnek çalışmaya karşı, güvenceli, sigortalı, sendikalı çalışma hakkımıza sahip çıktığımız alanlar olsun!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne yaklaşan günlerde TÜİK, Türkiye'de kadınlarla ilgili çok çeşitli başlıklarda veriler yayınladı. Neredeyse açıklanan tüm veriler, kadınların yaşadığı eşitsizliği ve her alanda erkeklerin gerisinde olduğunu gösteriyor. Bir tanesi hariç: yaşam süresi. Türkiye'de doğduğunda bir insan için beklenen yaşam süresi 77,5 yıl. Bu süre erkeklerde yaklaşık 75, kadınlarda da 80 yıl. Yani kadınların erkeklerden 5 yıl daha fazla yaşaması bekleniyor. Ama her gün en az bir kadın, ömrünün yarısını, belki de dörtte birini bile yaşamadan kadın cinayetlerinde yaşamını yitiriyor. Türkiye'de 2023 yılında 315 kadın cinayeti ve 248 şüpheli kadın ölümü yaşandı. Kadınlar hakkında koruma talep ettikleri, en yakınlarındaki erkekler tarafından öldürüldü. Sermaye düzeni onları işsizliğe, güvencesizliğe mahkûm ettiği için, kadınlar şiddet gördükleri evlilikleri bitiremediklerinden, şiddet gördükleri evlerden çıkamadıklarından, kadın sığınakları yetersiz olduğundan, devletin kadınları şiddetten koruyan politika ve uygulamaları olmadığından yaşamını yitirdi.

1 Mayıs meydanları, şiddete, tacize, erkek egemen baskılara karşı sesimizi yükselttiğimiz, erkek vurduğunda devlet korumadığı için öz savunmanın bir hak olduğunu en güçlü şekilde dile getirdiğimiz meydanlar olsun!

Fabrikada patrona karşı tek başımıza değil de sendikalı örgütlü olduğumuzda, patronun her istediğini yapması mümkün olmuyor, her adımından önce işçi ne der diye düşünmek zorunda kalıyor. İşte, öz savunma da böyle örgütlü bir güç haline geldiğinde erkek şiddeti karşısında en ağır cezadan bile daha caydırıcı olacak, şiddet gerçekleştikten sonra hesap sormak yerine şiddet tehlikesini baştan savuşturacaktır. O halde 1 Mayıs meydanları sadece öz savunmanın bir hak olduğunu söylemekle yetinmediğimiz, şiddete karşı öz savunma örgütlenmeleri şiarını da yükselttiğimiz, bu yolda verilen mücadeleleri, atılan adımları daha ileriyeye taşımamızı sağlayan meydanlar olsun!

Kadınlar, resmî istatistiklere göre bile yaşam süresi haricinde her alanda geride dedik. Süre uzun ama beklenen sağlıklı yaşam süresi daha kısa. Sağlıklı yaşam süresi, bir kişinin günlük hayattaki faaliyetlerini sınırlandırarak herhangi bir sağlık sorunu ile karşılaşmadan yaşaması beklenen süreyi ifade ediyor. Erkekler için bu süre yaklaşık 60, kadınlar içinse 57 yıl. Hem evde hem işte çalışmanın sonucunda bu tablo şaşırtıcı değil elbette. Rakamlar kadın ve erkekler için emeklilik yaşlarının bile altında. Mezarda emeklilik sözünün öylesine söylenmediğinin ispatı gibi. Şimdi önümüzde Orta Vadeli Program adı altında uygulanacak kemer sıkma programı ile emeklilikten kıdeme mevcut haklarımıza saldırı dönemi var. Çalışırken öldüğümüz, ölene kadar çalıştığımız, kıdem tazminatının fona devredildiği bir ortamda kolayca işten çıkarılabildiğimiz, sermaye için bir cennet yaratma planına geçit vermeyeceğimizi göstermenin alanları olsun 1 Mayıs meydanları! Emekçi kadınlar yaşamlarını savunurken, haklarını da savunmak için 1 Mayıs meydanlarında safını alsın!

İşimize, aşımıza, hürriyetimize sahip çıkalım! Yaşamımıza, geleceğimize, haklarımıza sahip çıkalım! Bunları elimizden almaya çalışan erkek egemen kapitalist sisteme karşı örgütlü mücadele ve öz savunma! Emekçi kadınlar 1 Mayıs'a! 1 Mayıs'ta emekçi kadınlar Devrimci İşçi Partisi saflarında en öne!

Levent Dölek

Istanbul Sözleşmesi'nden bir gecede çıkanlar İsrail'le serbest ticaret anlaşmasını feshetmek için neyi bekliyor?

Gazze'de Siyonizmin soykırımcı saldırıları sürerken Türkiye'den İsrail'e ticaretin hız kesmeden devam etmesi Erdoğan'ı ve AKP iktidarını yerel seçimler öncesinde ciddi şekilde sıkıştıran bir konu oldu. İktidarın propagandistleri bu durum karşısında en iyi savunma saldırısı diyerek İsrail'le kanlı ticaretin durdurulmasını isteyenleri suçlamaya hatta seçimler öncesinde fesat çıkarmaya çalışmakla itham edip ağza alınmayacak hakaretler etmeye başladılar. Sadece Ümit Özdağ gibi yeminli Siyonist işbirlikçisi faşistleri, Fatih Altaylı gibi liberal sağcıları ya da Batı hayranlığından beyni uyumuş birtakım sözde solcuları ayırıyorum. Onların İsrail'le yapılan ticareti durdurmak gibi bir derterleri yok. İktidarın iki yüzlülüğünü fırsat bilerek Filistin davasını kötülemeye ve gözden düşürmeye, Filistin için mücadele edenlerin moralini bozmaya çalışıyorlar. Ama şu da bir gerçek ki bu yeminli emperyalist ve Siyonist uşaklarına bu kirli ve sinsî propagandayı yapma imkânı veren de yine bugünkü iktidarın izlediği utanç verici işbirlikçi politika.

Filistin halkı için, Siyonist soykırım saldırısını durdurmak ya da hiç değilse zayıflatmak için seçimleri Erdoğan'ı ve iktidarı sıkıştırmak üzere kullanmakta bir şey yok. Bunu oy kazanma kaygısıyla yapmış olan varsa bunda da sorun yok. Çünkü Gazze'nin yıkılması, insanların aç susuz bırakılması, çocukların katledilmesi iktidarı harekete geçirmedi bugüne kadar. Belki çok daha fazla değer verdikleri oyları ve iktidarlara tehlikeye düşer de harekete geçerler diye ummak, bunun için seçim sürecini değerlendirmek niye ahlaksızlık olsun? Mesela AKP mitinglerine gidip "kanlı ticareti kes" diye pankart açan gençler doğru bir iş yaptılar. O gençleri gözaltına alıp pankartlarını söküp alanların gerçek yüzlerinin ortaya çıkması iyi oldu. Bizim Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin Dostları Platformu olarak limanlarda yaptığımız eylemler bugün daha fazla karşılık buluyorsa bundan neden gocunalım?

En başından beri söylüyoruz, ne yazık ki Filistin'i sözle savunan, İsrail'e ise eylemiyle destek olan bir iktidar yönetiyor Türkiye'yi... Ama halkın kalbi Filistin'le atıyor. Belki halktan utanırlar harekete geçerler. Belki oy derdine düşerler de belediyeleri kaybetmek için bir adım atarlar... Harekete geçtiler. Devletin resmî kurumları üzerinden dezenformasyon yapmak için harekete geçtiler. Gel gelelim mızrak çuvala sığmıyor işte. Bir kurumun açıklamasını diğer devlet kurumu tekzip etti. Ticaret bakanı biz Filistin'e İsrail üzerinden mal gönderiyoruz dedi, sonra Ulaştırma Bakanı Gazze savaşının başlamasından sonra Filistin'e malların gitmediğini açıkladı. İstibdadın bir propagandisti çıktı ticareti devlet değil özel şirketler yapıyor, uluslararası ticaret yasaları dolayısıyla hükümetin bu ticareti engellemesi mümkün değil diye bir yalan uydurdu. Sonra başka bir propagandist, "Devlet destek ve teşvikleri kaldırdı daha ne yapsın?" deyince sağ olsun kendisinden AKP iktidarının İsrail'le ticareti destekleyip teşvik ettiğini de öğrenmiş olduk.

Yalanın en büyüğü "uluslararası ticaret yasaları" lafının altında gizli. İşçinin hakkını yerken ILO sözleşmelerini yok sayan, muhalifleri hapse tıkarırken Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararlarını tu kaka edenlerin mesele İsrail olunca bir anda uluslararası yasalar karşısında nasıl da elleri kolları bağlanıyor! Bu arada Türkiye'nin İsrail'e ticareti durdurmasını engelleyecek bir uluslararası ticaret yasası falan yok. Bir soykırıma mâni olmana engel olacak bir uluslararası belge ya da anlaşma olsaydı bile canı cehenneme zaten o belgenin de anlaşmanın da! Ama tam tersi söz konusu! İsrail'in soykırım saldırısına engel olmak isteyen için, Uluslararası Adalet Divanı'nın 26 Ocak'ta İsrail'in Gazze'deki soykırım eylemlerinin durdurulması amacıyla önlemler alması için verdiği ihtiyati tedbir kararı orada duruyor. Bunu da geçtik, 1997'de İsrail'le imzalanmış olan Serbest Ticaret Anlaşması hâlen yürürlükte ve kanlı ticaret bu ikili anlaşma üzerinden gerçekleştiriliyor. Bu anlaşmanın 37. Maddesi şöyle diyor: "Her bir taraf bu anlaşmanın feshini diğer tarafa diplomatik yollardan, yazılı olarak ihbar edebilir. Bu Anlaşma ihbar tarihinden altı ay sonra yürürlükten kalkar." İsrail'in Gazze'ye soykırım saldırısı altı ay önce başladığında Türkiye harekete geçmiş olsa kanlı ticaret durdurulabilir, bu kanlı anlaşma da şimdiye yürürlükten kalkmış olurdu. Hükümet anlaşmayı feshetmese bile aynı anlaşmanın 31. Maddesindeki güvenlik istisnalarını gerekçe göstererek soykırıma mal taşınmasını durdurabilirdi.

Ne demiş büyüklerimiz? Aklı namazda olmayanın kulağı ezanda olmazmış... Bir gecede İstanbul Sözleşmesi'nden çekilenler nerede? Mesele İsrail olunca, işin ucunda Doğu Akdeniz'de İsrail'in Filistin halkından gasbettiği doğalgazı İskenderun üzerinden Avrupa'ya taşıyacak boru hattı pazarlığı olunca, Merkez Bankası 60 milyar dolar ekside, hazine tam takır, ülke 70 sente muhtaç bırakılmış olunca, işler değişiyor tabii. İstanbul Sözleşmesi'nden bir gecede çıkıp emperyalizme karşı milli irade şovu yapanları sahnelerde göremiyoruz! İktidara İstanbul Sözleşmesi'nden çıkması için baskı yapmak üzere kampanyalar düzenleyen kadın düşmanı yobaz erkeklerin sesleri içlerine kaçıyor mesele İsrail olunca! Yapamayız, edemeyiz, gücümüz yetmez diye ezik ezik ağlaşıyorlar.

Filistin'e ve Gazzeli çocuklara yardımcı olmak, Siyonist soykırım makinesinin çarklarına çakıl taşı koymak için şu ya da bu şekilde çaba gösteren herkes var olsun. Her kim soykırımcıya mal taşıyorsa, yardımcı oluyorsa, yapabilecekleri varken yapmaktan imtina ediyorsa kahrolsun!

Metal İşçisinin Sesi:

MESEM ve staj sömürüsüne karşı örgütlenelim! Mesleğimizi kazanırken gençliğimizi kaybetmeyelim!

Mesleki eğitimin öğrencilerin beceri ve bilgi yönünden gelişimini sağlayan bir süreç olması gerekirken bugün öğrencilerin mesleki eğitimi patronların çıkarlarına göre düzenleniyor. Mesleki Eğitim Merkezleri (MESEM) programına kayıtlı öğrenciler ve stajyerler eğitim görmesi gereken birer genç olarak değil, patronlara ucuz işgücü olarak görülüyor. Öncelik gençleri sömürmek olunca da denetim mekanizmaları işlemiyor. Bunun en önemli ve acı sonucu da son 6 ay içerisinde yaşları 14-17 arasında değişen, mesleki eğitim öğrencisi 8 arkadaşımızın iş cinayetlerine kurban gitmesi oldu.

Çıraklık kölelik değildir!

İşçi yerine biz çırakları çalıştırmak patronların oldukça işine geliyor. Bunun sebeplerinin başında çırakların asgari ücretin sadece üçte birine çalıştırılıyor olması geliyor. Ama bu kadar ücreti bile patronlar kendi ceplerinden vermiyorlar. Çırakların ücretleri işsizlik fonundan devlet tarafından karşılanıyor. İşsizlik fonu da birçok çarığın anne ve babasının da aralarında bulunduğu işçilerin ücretlerinden yapılan kesintiyle oluşuyor. Ayrıca çırakların sigortaları da sadece iş kazalarını ve meslek hastalıklarını kapsayacak şekilde, okulları tarafından yapılıyor. Yani bu dar kapsamlı sigorta maliyeti bile patronların cebinden çıkmamış oluyor.

İşte bu tablo bizlerin haftada beş gün, üç vardiya ve mesai şeklinde fabrikalarda çalış-

tırılmamızın sebebini de gösteriyor. Patronlar devleti de arkalarına alıp çocuk işçiliği yasal zemine oturtmaya çalışıyorlar. Bunu yaparken de zaten kendi çıkarlarına olan yasaları bile tanımıyorlar. Çırakların vardiyalı çalışmaları ve fazla mesai yapmaları yasak olmasına rağmen fabrikalarda bu yasalar işlemiyor.

Patronlar hem alınterimizi sömürüyor hem de gençliğimizi çalıyor!

Bu düzene dur demek ise bizlerin elinde. Bir yandan mesleki eğitim alırken bir yandan da sosyal aktivitelerde bulunmamız, spor yapmamız, arkadaşlarımızla vakit geçirmemiz gerekirken biz mesleğimizi kazanırken gençliğimizi kaybediyoruz. Bazı arkadaşlarımız çalışırken gencecik yaşta sadece gençliklerini değil hayatlarını kaybediyorlar. Bu sorunların çözümü ise sorunlarımızın esas sebebi olan kapitalist sömürü düzenine karşı örgütlenmekten ve birlikte mücadele etmekten geçiyor.

- Emeğimizin sömürülmesine ve gençliğimizin çalınmasına hayır!
- Çırak, kalfa ve stajyerler fabrikalarda işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerini uygulamak ve devlet tarafından düzenli olarak denetlenmesini sağlamak için örgütlenelim!
- Çırak, kalfa ve stajyerlerin çalışma saatleri azaltılsın, ücretleri artırılsın!
- Okullarda ve fabrikalarda ücretsiz servis hizmeti sağlansın!
- Çırak, kalfa ve stajyerlere fazla mesai yaptırılan, vardiyalı çalışmayı dayatan fabrikalara ağır cezalar uygulansın!
- Çırak, kalfa ve stajyerlerin sigorta kapsamı genişletilsin ve emekliliğe sayılsın!

İkitelli'de Gerçek gazetesi okur toplantısı: Sermayenin saldırılarına karşı örgütlen!

İstanbul İkitelli'de, Gerçek gazetesinin Mart ayı okur toplantısı 23 Mart Cumartesi günü, Devrimci İşçi Partisi İkitelli bürosunda gerçekleştirildi. Mahalleli emekçi halkın, metal fabrikalarından işçilerin, emeklilerin ve gençlerin katıldığı okur toplantısında, 31 Mart seçimleri ve rant kavgası, Devrimci İşçi Partisi'nin yerel seçimlerdeki tutumu, seçimlerin ardından başlayacak sınıf saldırıları, emeklilerin durumu ve emeklilik sistemi tartışıldı.

DİP Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek'in Gerçek gazetesi Mart sayısının sunumunu yaptığı toplantıda yoldaşımız konuşmasına, emekçi mahalle halkının Nevruz (Newroz) bayramını kutlayarak başladı. Yaşadığımız coğrafyada Newroz bayramının önemini, yıllarca bu bayramın Kürt halkına yasaklandığını, Newroz meydanlarının mücadelerle kazanıldığını ve Kürt halkının esareti sürdükçe bu bayramı Newroz adıyla kutlayacağımızı belirtti. Yoldaşımız sunumunda, 31 Mart yerel seçimleri bağlamında, burjuva partilerinin rant kavgasına giriştiğini, işçi ve emekçi halka bu kavgadan bir fayda olmadığını, Devrimci İşçi Partisi'nin örgütlenme ve mücadele seferberliği çağrısının yerel seçimler öncesini ve sonrasını da kapsadığını, se-

çimlerin ardından işçi emekçilere dayatılacak olan kemer sıkma programına karşı işçi direnişlerini, grev alanlarını, fabrikaları sermayenin saldırılarına karşı mücadele mevzileri yapmamız gerektiğini belirtti.

Gazete sunumunun ardından okur toplantısı katılımcıların soru ve katkılarıyla devam etti. Yapılan katkılarda, emeklilerin bu süreçte yaşadığı zorlukların, emekliliğin gençler için çok zor bir hâl aldığı ve bu sorunun gençler için büyük bir gelecek sorunu olduğunun altı çizildi. Salonda alınan sözlerde, yerel seçimlerin emekçilerin sorunlarına çözüm bulamayacağı ve seçim sonrası saldırılara karşı hazırlanma vurgusu yapıldı. Toplantı, düzen siyasetinin dayatmalarına ve sermayenin sınıf saldırısına karşı örgütlenme ve mücadele seferberliği çağrısı ile sona erdi.

Filistin'de soykırım sürüyor

Siyonist İsrail'in, Filistin topraklarının güney ucundaki açık hava hapishanesi Gazze'de kapana kısırdığı Filistinlilere yönelik saldırıları 6. ayını dolduruyor.

Devrimci İşçi Partisi olarak 7 Ekim 2023 günü Filistin direniş örgütleri tarafından gerçekleştirilen El Aksa Tufanı operasyonunun; yüz yıldır süren işgal, emperyalizm destekli Siyonist terör ve son dönemde Filistin halkının boynundaki ilmiğin daha da sıkılması anlamına gelen İbrahimi Anlaşmalara bir yanıt olduğunu hep söyledik. Filistin halkının ve Filistin direniş örgütlerinin işgalci İsrail'e karşı direnişi de, özel olarak El Aksa Tufanı operasyonu da haklı ve meşrudur. Aksine, İsrail'in başka bir halka ait topraklar üzerindeki varlığı da **kendini koruma** adı altında Filistinlilere ve tüm bölge halklarına 1948'den bu yana yönelttiği her saldırı da bugünkü Gazze operasyonu da haksızdır ve gayrimeşrudur.

Üstelik Siyonist İsrail'in saldırısı çoktan açık bir soykırım girişimi biçimini almış bulunuyor. Şimdiye kadar katlettiği Filistinlilerin sayısı en iyimser tahminle 32.500'e, yaraladıklarının sayısı ise 75.000'e

ulaştı. En az 8.000 kişinin akıbeti henüz bilinmiyor.

Gazze'de İsrail birlikleri Refah kenti dışındaki tüm bölgelerde varlık gösteriyorlar. Ancak halen tam bir egemenlik kuramadıkları anlaşılıyor. Gazze direnişinin inşa ettiği tüneller sayesinde direniş sürüyor, İsrail halen kayıplar veriyor. İsrail'in en iyi yaptığı şey havadan bomba yağdırmak ve sivilleri kasıtlı olarak katledip bir vahşet ortamı yaratmak. Kaçabilenlerin Mısır makamlarına rüşvet vererek hemen, kaçamayanların ise savaştan sonra ilk fırsatta Gazze'yi terk etmelerini sağlamak. Yani, soykırım ve etnik arındırma iç içe geçmiş durumda. Amaçları Gazze'yi Filistinlilerden arındırmak.

Filistin'in yanında olanlar, soykırımdan yana olanlar

Filistin halkına silah ve mühimmat desteği veren İran, henüz doğrudan olmasa da Lübnan'da Hizbullah ve Yemen'de Ensarullah vasıtası ile Siyonizme karşı savaşıyor. Bunlardan Hizbullah İsrail'in kuzeyindeki askerî hedefleri sıklıkla vuruyor. Ensarullah ise Kızıldeniz'i başarıyla Siyonizm'e ve emperyalizme kapatmış durumda. Öte yandan Filistin halkının dostları, emperyalist merkezleri sallamayı sürdürüyor. Biden'ın etkinliklerini basmaktan yol kesmeye ve kitlesel yürüyüşlere varana dek her yoldan İsrail'i ve ona yardım akıtan ABD'yi durdurmaya çalışıyorlar.

Fakat Filistin halkının karşısın-

da muazzam genişlikte bir cephe var. Gerici Arap rejimlerinden Mısır, Ürdün, ama özellikle de Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri Filistin'in yenilgisi için mücadeleyi sürdürüyor. Ensarullah'ın Babülmendeb Boğazı'na çektiği seddi işe yaramaz kılmak için, İsrail'e mal taşıyan gemileri Basra Körfezi'ndeki limanlarına davet ediyor, malların buradan kara yoluna aktararak İsrail'e ulaşımını sağlıyorlar. 1973 savaşında İsrail'e karşı Filistin'e ve Arap ordularına destek verme amacıyla petrol varlıklarını kapatarak dünyayı sarsan ülkelerin şu anki durumu gerçekten içler acısı.

Emperyalizmin İsrail'e verdiği açık çek de, Siyonist saldırıların bir soykırım halini almasına rağmen geçerliliğini koruyor. Arada İsrail'e silah satışı konusunda çatlak sesler çıksa da Avrupa ve ABD emperyalizmi hâlâ **İsrail'in kendini savunma hakkından** dem vuruyor. ABD, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin İsrail'e gerçek bir ateşkes çağrısı yapmaması için elinden geleni yapıyor.

Siyonizmin hedefinde Refah kenti var

Bu koşullar altında Siyonist ordu Gazze'nin güneyine gözünü dikmiş durumda. Burada Mısır sınırına en yakın kent olan Refah bulunuyor. Kuzey Gazze'den Ekim ayından bu yana evlerini terk edip kaçmak zorunda kalan yüz binlerce insan bu kente gelmiş, içinde ve etrafında barınmaya çalışıyor. Şu

an kentin nüfusu 1,5 milyon. Burada yönelik bir kara operasyonu, soykırımın tamamlanması, katledilen Filistinlilerin sayısının yüz binler düzeyine çıkması anlamına gelir. Aslında tam da bu noktada, İsrail'in Refah'a saldırı planı ile Biden'ın İsrail'de Trump'a değil, kendisine yakın isimleri iktidara getirme ve Gazze'ye bir liman inşası da dâhil olmak üzere bölgede daha fazla doğrudan müdahale alanı açma planı arasındaki çelişki göze çarpmıyor. Emperyalist güçlerin bütünü açısından bakıldığında ise, soykırımı muazzam bir boyuta taşıyacak olan bir Refah saldırısı, kendi kitlelerine Siyonizmi savunmayı daha maliyetli hale getirecek. Oysa şu aşamada kalırsa, türlü dümenle Uluslararası Adalet Divanı'nda açılmış davayı düşürme şansları halen mevcut. Yine de, Refah kentinin ve Filistin halkının kurtuluşunu emperyalizmin çelişkilerinden ve hesaplarından bekleyemeyiz. İsrail'e zarar vermek, Filistin ile dayanışmak için çalışmalıyız. Bizim için bu Erdoğan ve istibdad ile mücadele demek.

Siyonistlerin sadık dostu Erdoğan ve AKP-MHP istibdadı

Siyonist İsrail Gazze'deki işgalini bir soykırımla taçlandırırken, Erdoğan ve partisi safını kesin bir biçimde İsrail'den yana seçti. 7 Ekim sonrasında uyduruk bir takım görüşmeler dışında hiçbir şey yapmadı. Zira El Aksa Tufanı olmasaydı Filistinlilere ait doğalgaz kaynaklarının çalınmasında İsrail

ile birlikte çalışacaktı. Ama sadece bu da değil, Erdoğan 15 Temmuz sonrasında Batı'ya karşı Rusya'ya kırdığı dümeni son yıllarda hızla emperyalizme doğru çevirmiş bulunuyor. Mısır, Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri'ne verip verişiren Erdoğan'ın yerini; bu üçü ve İsrail ile dost, Filistin'in değil, emperyalizmin bölgedeki çıkarlarının hamisi, Ukrayna'daki NATO saldırısının SİHA tedarikçisi Erdoğan aldı. Ama daha da önemlisi, emperyalizmin son dönemde İsrail-Azerbaycan birlikteliği vasıtasıyla Kafkaslardan Rusya ve İran'a doğru çizdiği hatta da dâhil oldu AKP. Manzara açık: Erdoğan ve AKP Filistin'in karşıtı kampta yer alıyor!

Bu iktidarın Filistinlilerin en temel talepleri arasında yer alan **İsrail ile ticaretin kesilmesi** konusunda bir şey yapması beklenemezdi. Öyle de oluyor. Batıcı-laikiyle siyasi İslamcısıyla tüm burjuvazi soykırım suçu işleyen İsrail ile ticaretini utanmazca, rezil bir şekilde sürdürüyor. Satılan malların arasında silah, barut ve diğer mühimmatlar da var! Bu rezalete dur demek, Siyonistlerle her türlü desteğin kesilmesini sağlamak boynumuzun borcudur.

NATO: 75 yıldır dünya emekçi halklarının baş düşmanı

Kurulduğu günden bu yana gittiği yere yıkım ve katliamdan başka hiçbir şey götürmemiş olan Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü olan NATO, bundan tam 75 yıl önce İkinci Dünya Savaşı'nı kazanan emperyalist ülkelerin (ABD, İngiltere, Fransa) öncülüğünde askeri ittifak olarak 4 Nisan 1949'da kuruldu. İkinci Dünya Savaşı'nın yenilenlerinden Almanya ise bu örgüte 1955 yılında katıldı.

NATO, kurulduğu 1949 yılından itibaren gözünü Sovyetler Birliği ve diğer işçi devletlerine dikti. Çünkü NATO'nun kurulduğu günlerdeki esas maksadı, Nazi saldırganlığını dünyadan savuşturmuş Sovyetler Birliği ve ondan güç alarak kuvvetlenen diğer işçi devletlerinin emperyalist hedefler için oluşturduğu tehdidi ortadan kaldırmaktı. Nitekim Sovyetler Birliği başta olmak üzere işçi devletlerinin kuşatılması, yalıtılması ve emperyalizme hizmet edecek

konuma gelmesi NATO'nun emperyalist yayılmacı çıkarlarına hizmet edecekti.

NATO'nun öz çocukları: Gladyo, ölüm mangaları, kontrgerilla, neo-Nazi'ler

ABD'nin başını çektiği ve diğer Batı ittifakının da içinde olduğu bu sözde güvenlik aygıtı, İkinci Dünya Savaşı sonrası Soğuk Savaş döneminde bürokratik işçi devletlerine ağıttan saldırıyı göze alamadı. Avrupa'da kendine bağlı gizli örgütlenmelerle İtalya'da Gladyo, Latin Amerika'da ölüm mangaları, Türkiye'de ise kontrgerilla olarak bilenen paramiliter yapılanmayı, bugün ise Ukrayna'da neo-Nazi çetelerini yarattı. Bu karşı devrimci güçler NATO'nun iddiasının aksine, bulunduğu yerin güvenliğini sağlamamış, aksine emekçi halk, işçi sınıfı için bir güvenlik tehdidi oluşturmuştur. NATO, kurulduğu günden bu yana dünya barışını tehdit eden sayısız girişimde bulunmuş, Yugoslavya'nın parçalanmasının mimarı olmuştur. Bugün Suriye'nin paramparça olmasının, NATO taşeronu Zelenskiy aracılığıyla Rusya'ya karşı yürütülen vekalet savaşının, Ortadoğu'da (Batı Asya) Filistin halkının Siyonistler-

ce vahşice katledilmesi, yurtdan edilmesi faaliyetlerinin tümü NATO'nun hamiliğinde gerçekleşmiştir. NATO'nun elinin uzandığı coğrafyada emekçi halklar huzur ve güven içinde olmamış, savaş, vahşet ve yıkımdan başka şey görmemiştir.

NATO'nun güvenlik şemsiyesinin altında kan yağmuru var

1952 yılında NATO'ya katılan Türkiye'de, Amerikan Askeri Yardım Heyeti binasında gizli faaliyet yürüten "Özel Harp İdaresi" adlı kontrgerilla yapısı oluşturulmuş, bu yapı doğrudan ABD emperyalizminin himayesi ve fonlamasıyla genişlemiştir. Bu anti-komünist aygıt, Türkiye'de Maraş, Çorum, Gazi, Sivas katliamlarını ve kardeş kavgasını körükleyen kanlı eylemlere imza atmış, 60'lı yıllarda tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de yükselen işçi sınıfı ve gençlik mücadelesinin önünü kesmek için bu mücadelenin öncülerini gözünü kırpmadan katletmiştir. Kanlı 1 Mayıs olarak bilinen 1 Mayıs 1977, DİSK Başkanı Kemal Türkler'e yapılan suikast, birçok öncü işçinin, aydının öldürülmesi NATO imzalı kontrgerilla

faaliyeti olmuştur. Sadece işçi sınıfının değil, Komünizmle Mücadele Dernekleri, Milli Türk Talebe Birliği gibi ABD'nin dolayısıyla NATO'nun gönüllü uşaklığını yapan örgütleriyle yüzünü devrime dönen gençliğin, aydınların da bastırılması için çalışmıştır.

Türkiye'nin boynunda NATO zinciri varken emekçi halk özgürleşemez! NATO'dan çık! NATO'yu yık!

NATO hiçbir zaman bir barış örgütü olmamıştır, aksine emperyalizmin çıkarlarını koruyan ve fırsatını bulduğu her an bu çıkarları arttırmak için genişleyen bir kanser hücrelidir. Emekçi halkın

ucuz iş gücü olarak, karın tokluğuna sömürüldüğü bu emperyalist sistemin silahlı bekçisidir.

Türkiye'deki işçi sınıfının, emekçi halkın çıkarı Türkiye'nin NATO'dan çıkması, 15 Temmuz'da Meclis'i bombalayan uçaklara yakıt veren İncirlik, İsrail'e kalkan olan Kürecik gibi emperyalist üslerin kapatılmasındadır. Sovyetler Birliği'nin dağıldığı 1991'den bu yana en büyük genişlemesini yaşayan NATO'nun bu kanlı yayılmasını durdurmak ve nihayetinde NATO'nun yıkılması için mücadele etmek, tüm dünya emekçi halkının faydasına olacağı gibi işçi sınıfının, sınıf siyasetinin en önemli görevlerindedir.

Ertuğrul Oruç**Hekim hakkı, halk sağlığı ve hürriyet mücadelesinin bir parçası olarak İstanbul Tabip Odası seçimi**

4-5 Mayıs tarihlerinde İstanbul Tabip Odası (İTO) seçimli genel kurulu yapılacak. Bu yıl seçimlere toplam dört grup girecek. Bu seçimlerin ana tartışma konusu, Tabip Odası'nın işlevinin ne olması gerektiği olacak. Bir tarafta Tabip Odası'nı meslekçi bir hekim örgütü yapmak isteyenler yerini almış durumda. Diğer tarafta ise yıllardır olduğu gibi hekimlerin haklarını savunma ve iyileştirme mücadelesini, halkın sağlık hakkı için, sağlık emekçileri başta olmak üzere işçi ve emekçilerin hakları için, genel olarak demokratik haklar için verilen mücadeleyle harmanlayan Demokratik Katılım Grubu (DKG) var.

İTO seçimleri her daim çekişmeli geçmiştir. Kuruluşu otuz yıldan fazla olan DKG grubunun karşısına milliyetçi ve hükümete yakın pek çok grup çıkmıştır. Bu seçimde de milliyetçi hekimler Türk Hekimler Birliği adıyla seçimlere giriyor. Türkçü-milliyetçi söylemlerine ek olarak bu grup, odanın siyasetten uzak durmasını ve yalnızca hekimlikle ilgili sorunlara eğilmesini savunuyor. Seçimlere giren bir başka grup, Değişim Grubu. Son dönemin moda söylemi olan "değişim"i, İTO yönetimini DKG grubundan almak hedefini vurgulamak için kullanıyorlar. Söylemlerinin merkezinde siyasetten uzak ve yalnızca hekim hakları ile ilgilenen bir oda vaadi bulunuyor. Diğer grup olan Çağdaş Hekimler Birliği ise diğer gruplara benzer şekilde siyasetten uzak ve yalnızca hekim hakları ile ilgilenen bir oda vaadinin yanında Kürt siyasetine mesafeli bir söylemi benimsediği anlaşılıyor.

Milliyetçilik ve şoven söylem bizden uzak olsun. Ama "değişim" üzerinde durulabilir. Değişim kendi başına olumsuz bir şey değil. Ancak neyi değiştireceğiniz ve nereye doğru geçişeceğiniz önemli. DKG grubu, hükümetlere muhalif, hekim haklarını halkın sağlık hakkını gözeterek şovenizme karşı halkların kardeşliğini, istibdada karşı hürriyet mücadelesini savunan bir çizgiye sahip. Değişimden kastın, bu değerleri değiştirmek olduğu anlaşılıyor. Böyle bir değişim geriye gitmek olur. Tam tersine odanın mücadelecili çizgisini korumak ve bu çizgiyi daha da ileri taşımak gerekir.

Siyasetten uzak olmak da tam bir demagojidir. Bugün siyasete bulaşmamak basbayağı gerici ve şoven bir siyasetin savunulması, odanın iktidarın temsil ettiği siyasetin gölgesine sokulması anlamına gelir. Sağlık Bakanı'nın Tabip Odaları'nı işaret etmesi sonrası, Hekim-Sen başta olmak üzere hekim sendikalarının Türk Tabipleri Birliği (TTB) ve İTO'ya yönelik hamleleri hükümetle bir düzeyde ilişkilendiklerini düşündürüyor. Nitekim bugün için Başhekimlerin ve hükümete yakın oldukları bilinen hocaların DKG aleyhine üye faaliyeti yürütmesi kuşkuyla yer bırakmıyor. Siyasetten uzak durma ve yalnızca hekim hakları ile ilgilenme söylemi de benzer şekilde, hükümetle uzlaşma siyasetine işaret ediyor.

TTB ve İTO, 60'ların sonundan itibaren ülke gündemi ile paralel şekilde toplumsal sorunlara dair söz söyleyen, işçi mücadelelerine aktif destek vererek müdahil olan muhalif bir demokratik kitle örgütüne dönüşmüştür. DKG'nin kökeni ve değerleri bu geleneğe dayanıyor. O değerlerin belki de en önemlisi, hekimlerin haklarını iyileştirme mücadelesinin, işçilerin, emekçilerin ve ezilenlerin hak mücadelelerinden bağımsız ele alınamayacağıdır. Memleket yanarken, hekimlerin kurtuluşundan söz edilemez. Hürriyet mücadelesi ile hekim mücadelesi birlikte yürütülmelidir. Halkın sağlık hakkı, sağlık hizmetlerinin nasıl kurgulandığıyla ve hekimlerin çalışma şartlarıyla yakından ilgilidir. Halkın sağlık hakkı için herkese eşit, ücretsiz, ulaşılabilir, nitelikli, anadilinde kamu eliyle sunulacak sağlık ortamı için mücadele; şiddetsiz, güvenceli, kadrolu, insanca yaşayabilir bir ücret ile hekimlik yapma mücadelesiyle el ele gitmelidir.

İçine gireceğimiz dönem iktidarın "kemer sıkma" politikalarını uygulamaya çalışacağı dönem olacak. İşçilerin kıdem tazminatı hakkı başta olmak üzere tüm kazanılmış haklarına saldırılacağını şimdiden öngörmek güç değil. Bu saldırıdan biz hekimlerin payına, 657'nin kaldırılması, alım gücümüzün düşmesi, çalışma şartlarımızın daha da kötüleşmesi ve örgütlenme özgürlüğümüzün daha da kısıtlanması vb. düşecek.

Hekimler, yalnızca halkın sağlığı ve hürriyet için değil bizzat kendi haklarını korumak ve ileriye taşımak için de tabip odalarında örgütlenmek ve mücadele etmek durumunda. İşte DKG, hekimlere çarenin göç etmek değil bu topraklarda mücadele etmek olduğunu göstermek, mesleğimizin itibarını yeniden tesis etmek, hekim haklarını savunmak ve iyileştirmek, halkın sağlık hakkını korumak, herkese eşit, ücretsiz, ulaşılabilir, nitelikli, anadilinde kamu eliyle sunulacak sağlık ortamını yaratmak için, memlekete halkların kardeşliğinin ve hürriyetin gelmesini sağlayacak mücadeleyi büyütme için, önümüzdeki dönem de İTO'yu yönetmeye talip. Biz de bu doğrultuda yine görev almaya ve elimizi taşın altına sokmaya hazırız. İstanbul'daki hekimleri DKG grubunu desteklemeye davet ediyorum.

Lenin işçi sınıfına yol göstermeye devam ediyor!

20. yüzyılın en büyük devrimi olan Ekim devriminin önderi, tarihin gördüğü en büyük işçi devletinin kurucusu ve bütün dünya işçi sınıfının ilham kaynağı olan Vladimir İlyiç Lenin 22 Nisan 1870'te dünyaya geldi. İlk gençlik yıllarından ölümüne kadar işçi sınıfının Rusya'da olduğu gibi, tüm dünyada da iktidara gelmesi için mücadele eden Lenin'in teorik, politik ve örgütsel mirası dünyanın dört bir yanında işçi sınıfının mücadelesine yol göstermeye devam ediyor.

Sınıfın öncüsü, sınıfın örgütü

Lenin kapitalistlerin, yani işçi sınıfını sömürerek zenginleşen patronların, düzeni karşısında işçi sınıfının nasıl örgütleneceği sorusuna 1902 yılında, henüz 32 yaşında yazdığı "Ne Yapmalı?" broşürü ile yanıt verdi. Lenin'e göre işçi sınıfının zaferi ancak öncü işçilerin planlı, istikrarlı ve disiplinli bir partiyi inşa etmesi ile mümkün olacaktı. Sadece fikir üretmekle kalmayıp, aynı zamanda fikirlerini büyük bir ustalıkla hayata geçiren Lenin, "Ne Yapmalı?" broşürünü yazdığı 1902 yılını takip eden 15 yılın sonunda Ekim 1917'de Büyük Ekim Devrimi'nin önderi oldu. Lenin'in hem Ne Yapmalı? broşüründe işaret ettiği parti modeli hem de Ekim devriminin zaferi yolunda ortaya koyduğu önderlik pratiği, 20. yüzyılın başından bugüne kadar dünyanın dört bir yanında işçi sınıfına ve işçi sınıfının partilerine rehber oldu.

Savaşı kazanmak için düşmanı tanımak

Bir savaşı kazanmanın yolu, düşmanı tanımaktan, düşmanın gücünü ve zaafını tespit etmekten geçiyor. Bu yüzden kapitalizmin ve emperyalizmin bütün dünyayı kan gölüne çevirdiği Birinci Dünya Savaşı yıllarında, dönemin bütün siyasi liderleri işçi sınıfını ve emekçi halkı kendi ülkelerinin çıkarları için savaşmaya çağırırken Lenin, emperyalizm üzerine yazdığı Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması kitabı ile birlikte işçi sınıfına emperyalizmin ne olduğunu anlattı. Lenin'e göre emperyalizm, kapitalizmden bağımsız değildi. Yani patronların düzeni doğası gereği, emperyalist paylaşım savaşları çıkartmaktaydı ve kapitalizm yıkılmadığı sürece emperyalist savaşlar devam edecekti. 1917'de Lenin önderliğinde zafere ulaşan Ekim devriminin dünyaya verdiği en büyük hediyelerden biri, Birinci Dünya Savaşı'nı bitirmek oldu. Aradan geçen yüzyılı

Dünya halklarına yol gösteren Lenin, Komintern afişi. Rusça metinde şu yazılı: "Lenin'in bayrağı altında, dünya Ekim'i için ileri!"

aşkın zaman içinde tarih defalarca Lenin'i doğruladı. Bugün dünyanın farklı coğrafyalarında, Amerikan emperyalizminin, Avrupa emperyalizminin ve İsrail Siyonizminin çıkarıldığı onlarca savaşın ardında da kapitalistlerin kâr arzusu yatıyor. Lenin'in işaret ettiği gibi; bugün emperyalizmi yenmek için, kapitalizme karşı verilecek sınıf mücadelesini zafere taşımak gerekiyor!

Emperyalizm teorisinin yanı sıra Lenin'in en büyük eserlerinden birisi de, 1917 yılında yazdığı Devlet ve Devrim'dir. Bu kitabında Lenin'in bundan tam yedi yıl önce söyledikleri şöyle özetlenebilir: Bir ülkeyi hangi sınıf yönetiyorsa, devlet o sınıfın çıkarlarını korumak için hareket eder. Lenin'in yüzyıl önce tarif ettiği işleyiş biçimi bizim ülkemizde de hemen her gün karşımıza çıkıyor. Bugün devlet, aynı Lenin'in söylediği gibi patronların çıkarlarını korumak için çalışıyor. Devlet bir yandan krizin faturasını işçi ve emekçilere kesmeye çalışırken öbür taraftan zenginlerin milyonlarca dolar vergi borcunu tek kalemde siliyor. Bir yandan işçinin grevini yasaklamaya çalışırken öbür yandan patronlara teşvik dağıtıyor. Tam da bu yüzden, işçi sınıfı ne kazandıysa kendi elleriyle, örgütlenerek ve mücadele ederek kazanıyor!

Enternasyonal kurtulur insanlık!

Lenin'in bugüne bıraktığı bir başka büyük miras, işçi sınıfının uluslararası örgütlenmesidir. Nasıl ki kapitalizm ve emperyalizm dünya çapında faaliyetlerini sürdürüyorsa, kapitalizme ve emperyalizme karşı mücadele de bütün dünya çapında olmalıdır. Ekim devrimini gerçekleştirdikten hemen sonra Lenin, farklı ülkelerden işçi sınıfının partilerini bir araya getirerek Komintern'i, yani enternasyonal bir örgütü inşa etmiştir. Lenin'e göre işçi sınıfının nihai kurtuluşu ancak ve ancak dünya devriminin zaferi ile mümkün olacaktır.

Dünyanın dört bir yanında emperyalizm yeniden savaş tamları çalıyor. Kapitalizmin krizi işçileri ve emekçileri giderek yoksullaştırıp işçi çocuklarının geleceğini karartıyor. Kapitalist kâr hırsı doğayı belki geri dönülmesi mümkün olmayan felakete doğru götürüyor. Bu gidişata dur demek için Devrimci İşçi Partisi Lenin yılı ilan ettiği 2024'ün 1 Mayıs'ı yaklaşırken, 1 Mayıs'ı Lenin'in işçi sınıfına bıraktığı mirasa sarılıp örgütleyor; işçi sınıfını, emekçileri, gençleri ve tüm ezilenleri bir kez daha Lenin'in mirasına sahip çıkarmaya, onun gösterdiği yoldan yürümeye ve mücadele etmeye çağırıyor!

Karayipler

Emperyalist haydutlar Haiti'ye dadandı

Batı emperyalizmi denen şer yuvası, dünyanın her yanında birbir melanet üretiyor. Bunun en büyük örneği elbette yanı başımızdaki yiğit Filistin halkının yaşadıkları. Daha az göz önünde olan ama emperyalist terörden yakasını bir türlü kurtaramayan bir başka yiğit halk ise Haiti'de. Haiti de neresi ola diye kimse burun kıvrımasın. Karayiplerde bulunan bu ülke, iki yüz yılı aşkın bir süre önce Fransız sömürgeciler tarafından köleci-

lik ile yönetilirken ayağa kalmış, o koca Napolyon'u yenip hem kölecileri bir güzel cezalandırmış hem de alçak Fransız işgalcileri denize dökmüştü. Ne kadar uzakta olursa olsun, teninin rengi, dili, mezhebi ne olursa olsun, emperyalistlere ve işgalcilere kafa tutan kim varsa Türkiye emekçileri için aynı anadan süt emmiş gibi kardeşimizdir.

Zamanında sömürgecileri tepeli tepelemesine ama Haiti'nin halkı, başta iki adım ötesindeki

ABD emperyalizmi olmak üzere bu alçaklardan bir türlü kurtulamadı. 20. ve 21. yüzyılda Haiti'nin tarihi o kadar çok işgal ve emperyalist müdahaleyle doludur ki, adeta onlar da bizim Ortadoğu'nun kaderine ortak olmuştur. En son gelinen noktada, önce Haiti devlet başkanı Jovenel Moïse 2021 yılında çok şüpheli şartlarda bir suikast sonucu öldürüldü. Moïse'nin öldürülmesinin ardından, Ariel Henry adında bir alçak, adeta dünya emperyalizminin atadığı kayyum olarak Haiti'nin başına geçti. Ariel Henry, Moïse'nin öldürülmesinde parmağı olduğundan şüphelenilen ve ömrünün büyük kısmını Fransa ve ABD'de geçirmiş ve kendini emperyalizmin hizmetine adanmış birisidir. Yani adeta Haiti'nin Damat Ferid'idir. Son üç yılda Henry, emperyalizmin hizmetinde bir kemer sıkma politikası ülkeye dayatmış, Haiti halkı ise buna önemli eylemlerle karşılık vermişti. Bu adamın, geçici olarak

üstlendiği Haiti liderliği rolünü, geçtiğimiz Şubat ayında bırakması ve ülkede seçimlerin düzenlenmesi gerekiyordu. Ama yaptığı bir açıklamayla 2025 Ağustos'una kadar seçimleri ertelediğini belirtti. Yani halkın seçmediği bu emperyalist ajan, seçimleri çıkmaz ayın son çarşambasına erteleyerek Haiti'de benim borum öter dedi.

Zaten krizlerle sarsılan bir ülkede, bu açıklama ülkeyi iç savaşın eşğine getiren bir süreci tetikledi. Haiti burjuvazisinin çeşitli fraksiyonlarınca desteklenen silahlı milisler ülkede adeta terör estirmeye ve devlet aygıtını işlemez hale getirmeye başladı. Ülkenin başkent Port-au-Prince'teki en büyük havalimanını işgal etmelerinin yanı sıra, büyük hapishaneleri de basıp içerideki diğer çete üyelerini serbest bıraktılar. Bu kriz şartları da tam da emperyalizmin beklediği fırsatı sundu. Önce artık işlerine yaramayan Ariel Henry'yi istifaya zorladı-

lar, şimdi ise ABD, Fransa, İspanya, Brezilya, Almanya ve Kanada'nın başını çektiği bir güç ile Haiti'ye "barış gücü" yollamaya hazırlanıyorlar. Bu Haiti'ye yolladıkları ilk barış gücü değil, eğer emperyalistler böyle at koşturmaya devam ederse son da olmayacak.

Emperyalistlerin askerinden, silahından hangi gariban halka hayır gelmiş ki Haiti'ye gelsin? Bizim ülkemiz başta olmak üzere dünya işçileri ayağa kalktığında, bu alçak emperyalistleri her yerden olduğu gibi Haiti'den de defedecek. Haiti vakasından da bizim için çıkarılacak temel ders belli: emperyalist onaylı siyasetçiden de ABD ve AB başta olmak üzere Batı emperyalizminden de bize hayır değil şer gelir. Emekçi halkı ancak emekçi halk kurtarır.

Kuzey Amerika

ABD faşizmi göz göre göre iktidara yürüyor

Kasım 2024'te gerçekleşecek ABD başkanlık seçimleri için hazırlıklar başladı. Ülkedeki iki büyük parti, Demokrat Parti ve Cumhuriyetçi Parti, başkan adaylarını belirlemek için ön-seçim sürecindedir. Henüz ön seçimlerin başındayız; ama sürecin geçen seçimlere göre çok daha farklı olacağı şimdiden net bir biçimde anlaşılıyor. 2020 seçimleri sırasında, en azından Demokrat Parti'de önemli bir rekabet yaşanıyor, Bernie Sanders diğer adaylara nazaran işçi sınıfına daha yakın bir hat savunarak özellikle de ilk ön-seçimlerde başarılı sonuçlar alıyordu. 2024 ön seçimleri ise sonucu önceden belli bir hatta gidiyor. Ne Donald Trump'a ne de Joseph Biden'a meydan okuyabilecek bir aday var. Yani eğer bir sağlık sorunu olmazsa 2024 seçimlerinin kimler

arasında yapılacağı şimdiden belli.

Seçimlerin düzen siyaseti boyutu, Amerika'yı ikisi de halkta hiçbir umut yaratmayan iki seçeneğe sıkıştırarak çürümüşlüğü gösteriyor. Peki ya düzen dışı siyaset? Görünen o ki, düzen dışı sol siyaset, yaşananları anlamak ve doğru bir siyasi hat oluşturma konusunda bir adım ileri gitmiş değil. Trump'ın faşist bir yükselişi temsil ettiğini düşünenler, hayali bir "halk cephesi" hedefiyle Demokrat Parti'ye yamanmaya devam ediyor. Demokrat Parti'ye karşı siyasi mücadeleyi savunanlar ise faşizm tahliline uzak duruyor, ön-faşist hareketin günden güne güçlendiği ve meşruluk kazandığı bir ortamda başını kumun altına gömüyor. Bu iki hatalı tavrın da altında yatan yanlış ön kabul aynıdır. Bu yanlış, faşizme karşı mücadele

ile devrim hedefini birbirine zıt konumlandıran, ilkinin yapılabilmesi için ikincisinin öngörülemez bir tarihe ertelenmesini buyuran çarpık bir siyasal kabuldür.

Meşhur Time dergisi, 6 Ocak 2021'de yaşanan Kongre baskını sonrasında yaptığı bazı çalışmalarda, ABD halkındaki belirgin siyasi değişimleri tespit etmişti. Bunların başında, Trump seçmenlerinin siyasette şiddetin yerini olumlaması ve "elden gitmekte olan ülkenin bekası için" gerekirse yasaların da bükülmesinin gerektiği şeklindeki görüşleri geliyor. Demokrat Parti cephesinde ise, Bernie Sanders etkisi yok olmuş durumda. 2020 seçimleri öncesinde, ön-seçimlerde galip çıkmayınca Biden ile iş birliğini seçen Sanders, gençlerden "Biden'ı sola çekeceğiz" diyerek oy istemişti.

Başkan olduğu dönemde, özellikle gençlerin taleplerini karşılamaktan oldukça uzak olan Biden, Ukrayna politikasıyla tüm dünyayı olası bir dünya savaşı eşğine getirdikten sonra, bugünlerde Gazze'de sürmekte olan soykırımın en önde gelen destekçisi olmaya da devam ediyor. Tüm bu gelişmeler sonrasında, gençliğin tekrar Biden'ın tuzağına düşmesi oldukça güç. Trump taraftarlarının giderek artan militanlığı, Biden destekçilerinin de artan çekimsizliği ve zayıflayan bağları seçimin sonuçlarına dair oldukça net bir fikir veriyor. En büyük

sorun ise ABD solunun işçi sınıfı siyaseti yapmak için gerekli olan örgütsel yapıdan ve stratejik kavrayıştan hâlâ oldukça uzak olması. ABD'deki tablo tüm dünyaya ders olmalı: ya işçi sınıfının devrimcileri sahneye çıkıp işçilerin desteğini arkasına alacak, ya da faşizm işçilerin de oyunu alarak iktidara doğru ilerleyecek.

Avrupa

Portekiz: Faşizm, Avrupa'nın son kalelerini de kuşattı

Avrupa'nın en batısında yer alan Portekiz, son yılları istisnai bir normallik içinde geçirdi. Tarihinde başta 1974 Karanfil devrimi ve kanlı bir sömürge imparatorluğu olan bu ülke, adeta Avrupa'nın sessiz ve kendi halinde bir köşesi olmuştu. Siyasi tablo da bunu yansıtır durumdaydı. Avrupa'nın kalanında hızla kan kaybeden geleneksel merkez sol ve merkez sağ partiler, Portekiz'de iktidarı sırayla almaya devam etti. Önce Portekiz'in çok derin kültürel bağlara sahip olduğu Fransa'da, sonra İtalya'da, daha sonra komşu İspanya'da faşistler ve ön-faşistler bir dizi devasa atak yapıp, üstüne İtalya'da iktidara dahi gelirken, Portekiz faşizmi, eski diktatörlük geçmişine rağmen ortalıkta görünmez vaziyeteydi. Öyle ki, Portekiz'in deniziyle güneşle bir-

leşen bu tablo, ülkeyi "büyük şehir gürlütüsünden kaçmak isteyen" Avrupalı emekliler ve beyaz yakalılar için de bir nevi Avrupa'nın Urla'sı, Bodrum'u haline getirmişti.

Faşizm denilen o alçak güç, işçinin ve gariban halkın bu eli kanlı hasmı yükselirken, güvenli bir köşeye çekilip kendi hayatına bakma düşüncesi bugün gelinen noktada Portekiz'de de tuzla buz oluyor. Avrupa'nın sözde güvenli köşesi Portekiz'in faşistleri, son seçimde yaptıkları devasa atakla, yaklaşan Avrupa seçimlerinde yaşanabileceklerin işaretini vermiştir. Chega (Yeter) adını taşıyan, Portekiz ön-faşizminin partisi, beş yıllık kısa bir sürede ülke siyasetinin en önemli güçlerinden biri oldu. Sağcı (adı yanlıtmasın) Sosyal Demokrat Parti'den 2019'da koparak kurulan

bu parti, katıldığı ilk genel seçimde 67 bin oyla, yüzde bir civarı bir orana ulaşmış, 230 kişilik Portekiz parlamentosuna sadece bir vekil yollayabilmişti. 2022'deki, partinin katıldığı ikinci genel seçimde fırtına emareleri belirmişti bile: oyunu neredeyse altı katına çıkararak 400 bin oya yaklaşan Chega, 12 vekillik alıp ülkenin üçüncü büyük partisi oluyordu. İki sene sonra, 10 Mart

2024'te gerçekleşen seçimlerde ise artık devasa bir güç haline geldiğini, oylarını üçe katlayıp 1,2 milyona yaklaşarak ve 230 vekilin 50'sini kazanarak gösterdi. Beş yıl önce güvenli liman sayılan Portekiz, artık faşistlerin iktidarının eşğinde. Mezarlıktan geçerken ısıklık çalmaya devam edenlere, faşizm tehdidinde gözünü kapatanlara bir ihtar daha!

Avrupa Birliği denilen emperya-

list terör yuvasının fahri konsolosu gibi davranmaya pek meraklı Batıcı tayfanın, Türkiye'nin işçisine emekçisine demokrasi vahası diye pazarladığı Avrupa Birliği, faşizme boydan boya teslim olmak üzere. Faşistler İtalya'da zaten iktidara geldi, Fransa ve Hollanda'da ise, henüz iktidarda olmasalar da ülkelerinin en çok oy alan partisi konumundalar. Portekiz'de, İspanya'da, Almanya'da o noktaya gelmeleri ise belki de an meselesi. Hâlâ ağzını açıp Avrupa demokrasısından medet uman daha çok bekler! Gün işçi sınıfının can düşmanı olan faşizmi ezmek için, işçi sınıfı örgütlenmesine tüm gücümüzle sarılma günüdür. Türkiye'nin yiğit işçileri, bunu başararak Avrupa'nın işçisine de yol gösterme kapasitesine sahiptir.

1 Nisan'dan itibaren işçinin ekonomisini neler bekliyor?

İşte yerli ve yabancı sermayenin sipariş ettiği, Erdoğan'ın ve Mehmet Şimşek'in hazırlayıp sunduğu emeğe saldırı programının takvimi!

Erdoğan'ın ekonominin başına Mehmet Şimşek'i getirmesiyle sermaye çevreleri son derece memnun olmuştu. Öyle ki güya muhalefet olan CHP, İyi Parti ve diğer burjuva partileri de bu gelişmeyi "rasyonel politikalara dönüş" adı altında desteklemiş, Erdoğan'ı Mehmet Şimşek'in işine karışmaması için uyarışlardı.

Oysa Tayyip Erdoğan ve Mehmet Şimşek arasında bir ayrılık yok. Sermayenin talep ettiği kemer sıkma programını ve emeğin haklarını tırpanlayacak saldırıları birlikte planlıyorlar. Hepsi 2023 yılının Eylül ayında açıklanan Orta Vadeli Program'da kayıt altına alınmış hatta takvime de bağlanmış durumda. Kemer sıkma-

ya yönelik adımlar atılmaya başlandı bile. Vergilerdeki artış, doğalgaz, elektrik zamları, asgari ücrete düşük zam yapılması ve Temmuz'da yeni bir zam olmayacağı açıklanması, emekli maaşlarında beklenen artışın yapılmaması, kredilerin kısıtlanması, kredi kartına taksit sayısının azaltılması ile hane halkının tüketiminin

kısıtlanması ve nihayet devlet bütçesinin tamamen faiz ödemelerine odaklanan şekilde hazırlanması bu adımlar arasında yer alıyor.

Sınıf saldırısının Orta Vadeli Program'da öngörülen takvimi programın en sonunda "öncelikli reform alanlarına yönelik düzenlemeler" başlığı altında sıralanıyor. Başlıktan

itibaren klasik bir algı operasyonu yöntemiyle karşılaşıyoruz. İşçi sınıfının etinden et kopartacak gerici saldırılar "reform" gibi kulağa hoş gelen bir kelimeyle ifade ediliyor. Zehri şekere bulayarak ve parlak bir ambalajla sunuyorlar. O yüzden her maddeyi işçinin diline tercüme ederek aktarıyoruz:

*İşgücü Piyasalarının Güvenceli Esnekleştirilmesi

Tercümesi: İşçi çıkarmayı kolaylaştıracak, iş güvencesini tırpanlayacak, esnek çalışma ile sömürü oranını arttıracak, krizin yükünü işsizlikle ödeyecek, çalışanlar üzerinde işsizlik baskısını artırarak ücretleri aşağı çekecek düzenlemeler!

"Uzaktan, kısmi ve geçici süreli çalışma ile platform çalışması gibi yeni nesil esnek çalışma modellerinde yaşanan gelişmeler doğrultusunda iş dünyasının ihtiyaçları ve iş-özel yaşam dengesi gözetilerek mevzuat düzenlemeleri hızlı ve etkili bir biçimde hayata geçirilecek."

Tercümesi: Esnek sömürü biçimlerinin kanuni dayanaklarını güçlendirmek, kalıcılaştırmak ve yaygınlaştırmak.

Takvimi: 2024 3. Çeyrek

"İş Kanununda sosyal taraflar ile diyalog halinde yapılacak değişiklikler ve bu doğrultuda gerçekleştirilecek ikincil mevzuat çalışmaları ile işgücü piyasalarında güvenceli esneklik sağlanacaktır."

Tercümesi: Kıdem tazminatı hakkının fona devir ya da başka bir yöntemle gasbedilmesi. Sosyal taraflarla diyalog adı altında Hak-İş ve Türk-İş yönetimleri başta olmak üzere sendika ağlarının "işçilerin çoğu kıdem tazminatı alamıyor bu soruna çözüm üretmek lazım" gibi söylemleriyle bu saldırıya zemin hazırlamak. Ekonomide daralmaya neden olacak istikrar programının yükünü işten çıkarmalarla sınıfa ödetmek, işten çıkartmanın maliyetini azaltarak patronlar üzerindeki yükü azaltmak.

*Enflasyonla mücadele

Tercümesi: Kemer sıkma!

"Yönetilen/yönlendirilen fiyatlar geçmiş enflasyona endeksleme davranışının azaltılmasına yardımcı olacak şekilde belirlenecektir. Ekonomik dengeleri bozucu ve enflasyonu besleyen tüketim artışlarını önleyecek tedbirler alınacaktır."

Tercümesi: Temmuz ayında asgari ücret zammı yok. Emekliye zam yok. Ücretlere yapılacak zamlar gerçekleşen değil hedeflenen enflasyona göre olacağı için reel ücretlerin enflasyon karşısında eritilmesi.

Takvim: Başladı!

"Kamu hizmetleri, bütçe imkânları içinde kalınarak azami tasarruf anlayışı içinde yerine getirilecektir. Harcama gözden geçirmeleri sistematik hale getirilerek verimsiz harcama alanları tasfiye edilecek ve yeni harcama alanları sınırlandırılacaktır."

Tercümesi: Erdoğan'ın asgari ücret ve emekli zamları için söylediği "verdiğimiz para dipsiz kuyuya gidiyor" sözü niyeti anlatıyor. İşçiye, kamu emekçisine, emekliye verilen para iktidarın ve sermayenin lügatında dipsiz kuyuya atılmıştır yani verimsiz harcamadır. Sermayeye verilen teşvik ve destekler ise verimli harcamalardır. Kamu bütçesi işçiden, emekçiden tasarruf edilip sermayeye ve faize kaynak aktarılacak şekilde düzenlenmelidir.

Takvim: Başladı!

*Sosyal Güvenlik Sisteminin Mali Sürdürülebilirliğinin Güçlendirilmesi

Tercümesi: Sosyal güvenlik sisteminin tasfiyesi!

"Otomatik Katılım Sisteminin (OKS) işverenlerin de katkısı ile ikinci basamak emeklilik sistemine dönüşeceği tamamlayıcı emeklilik sistemi kurulacaktır."

Tercümesi: Mevcut sosyal güvenlik sisteminin tasfiyesine paralel olarak emeklilik haklarının tırpanlanması, işçileri ve emekçileri fiilen özel sigorta şirketlerine ve bireysel emeklilik sistemine dahil olmaya zorlanması.

Takvim: 2024 4. Çeyrek

"Sosyal güvenlik sisteminde kişilerin daha çok istihdamda kalmasını teşvik eden, hakkaniyeti ve aktüeryal dengeyi önceleyen düzenlemeler hayata geçirilerek sistemin mali sürdürülebilirliği güçlendirilecektir."

Tercümesi: Daha çok istihdamda kalmasını teşvik gibi süslü bir ifadenin altında açıkça emekliliği daha da zorlaştıracak, emeklilik yaşını daha da arttıracak, emekli aylıklarını daha da düşürecek, sermayenin mezarda emeklilik hayalini gerçekleştirilmeye yönelik düzenlemeler.

Takvim: 2024 4. Çeyrek

Patron başı "konfor alanına dokunmadan enflasyon düşmez" diyerek işçi haklarına göz dikiyor! Konfor varsa patronlarda var! İşçide bıçak kemiğe dayandı!

İstanbul Ticaret Odası Başkanı Şekip Avdagiç "Enflasyonu aşağıya çekeceksek; hiçbir şeye dokunmadan, hiç kimsenin konfor alanına giriş yapmadan bunu dünyada başaran hiçbir ülke yok" diyerek acı reçeteyi savundu. Avdagiç, kıdem tazminatı, işverenin emeklilik durumunda karşı karşıya kaldığı ilave yük, işsizlik sigortası, iş güvencesi ve sendikal tazminat başlığı altındaki 5 mekanizmanın uygulandığı tek ülkenin Türkiye olduğunu söyledi. Yalan söylüyor. Çünkü patronlar tüm bu

hakları devletin gözetiminde sistematik olarak gasbediyor. İftira ile işten attıkları işçilere kıdem tazminatı ödemiyorlar, işçi haklılığını yıllar süren mahkemelerde ispatlamak zorunda kalıyor. İşsizlik sigortası fonundan işsizlere ödenen işsizlik maaşının iki katını teşvik ve destek adı altında patronlar yağmalıyor. Sendikal tazminat mekanizması, işçiye örgütlenme güvencesi sağlamıyor, tam tersine patrona ücreti mukabilinde sendikalaşmayı kırma olanağı tanıyor. Patronların o kadar gözü dönmüş ki 12 Ey-

lül ürünü kıdem tazminatı tavanına rağmen halen işçilerin emekli olduğunda aldıkları kuşa dönmüş tazminatlar "ek yük" olarak şikayet konusu ediliyor. Patron başının haklı olduğu tek konu enflasyonu düşürmek için birilerinin konfor alanına girilmesi gerektiği. Ancak o konfor alanı işçide yok patronlarda var.

Patronlara işten atma, tazminatlara çökme, sendikalaşmayı kırma konforu veren düzenlemeler, yasalar ve uygulamalar kaldırılmalı!

Emekli düşmanı AKP iktidarı toplumun geleceğini karartıyor! Emekli toplumun geçmişi değil geleceğidir! Emeklinin hakkını en önce genç işçiler savunmalıdır!

Bugün giderek yoksullaşan emekliler geçmişin çalışanlarıydı. Çalıştılar, ürettiler, prim ödediler ve her geçen yıl tüm bu emeklerin karşılığı giderek daha yüksek oranlarda gasbediliyor. DİSK-AR

AKP'li yıllarda emekli maaşlarının nasıl tepe aşağı düştüğünü açıkladı. Bu rakamlar TÜİK'in yaşlılar içindeki yoksulluk oranının son yıllardaki hızlı artışıyla da tamı tamına örtüşüyor. Dün emeklilik haklarını tırpanlayan mezarda emeklilik yasasını engelleyemeyen işçi kuşağı bugün emekli yoksulluğunu en ağır şekilde yaşıyor. Bu sebeple emeklilerin hak mücadelesi en başta genç işçilerin mücadelesi olmalıdır. Bu hem toplumu emeği ve alın teriyle sırtında taşıyan emeklilere vefanın bir gereğidir hem de geleceğine sahip çıkmanın şartıdır.

